

Bělohradské listy

Vydáno 25. 3. 2011 • Ročník XI • Cena 16 Kč

2 / 2011

MUDr. Jiří Kolář

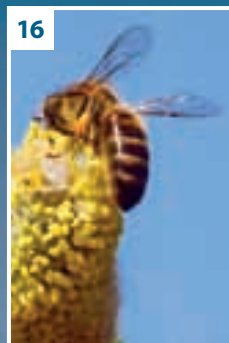
10-11

Sbor dobrovolných hasičů D. N. Ves

12-13

Včelaři

16

Lány na Štvanici

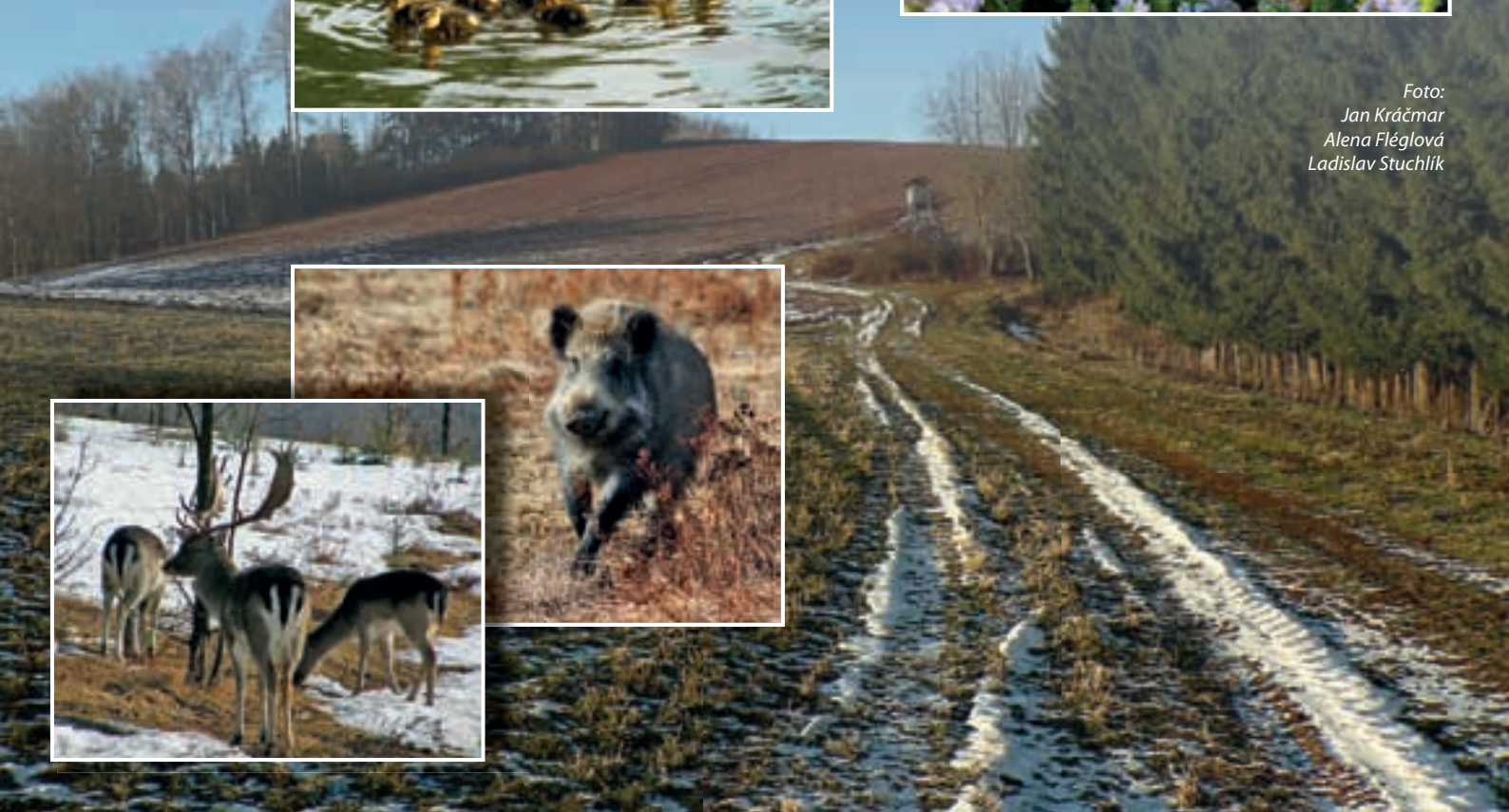

20-21

Objektivem Bělohradských listů

Foto:
Jan Kráčmar
Alena Fléglová
Ladislav Stuchlík

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Časopis Bělohradu a okolí 2/2011

- 2 OBJEKTIVEM
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 FEJETON
(SVATOPLUK HRNČÍŘ)**
- 4 ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 STAROSTA ODPOVÍDÁ
ZM INFORMUJE**
- 6 10 LET BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
(LADISLAV STUHLÍK)**
- 7 LÁZNĚ V ŽELEZNICI
(LADISLAV STUHLÍK)**
- 8-9 JOSEF KOŽÍŠEK
(JIRÍ VACEK)**
- 10-11 MUDR. JIŘÍ KOLÁŘ
(PAVEL ŠUBR)**
- 12-13 ZE ŽIVOTA DOBROVOLNÝCH
HASIČŮ V DOLNÍ NOVÉ VSI
(VLADIMÍR RAK)**
- 14 HODNÝ AŽ K NEVĚŘE
(JIRÍ VACEK, HANA FRIEDRICHOVÁ)**
- 15 POPRVÉ JSEM HRÁL NA VŘESNÍKU
V HOSPODĚ A TO UŽ JE 55 LET
(LADISLAV STUHLÍK)**
- 16 BĚLOHRADŠTÍ VČELAŘI
(ANTONIE VANÍŠOVÁ)**
- 17 NEJEN ČERVENOBÍLÉ SLZY
(EDUARD ČELIŠ)**
- 18 Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI**
- 20-21 LÁNY NA ŠTVANICI
(EDUARD ČELIŠ)**
- 22 KULTURA**
- 23 ŠIBŘINKY 19. 3. 2011
(ALENA FLÉGLOVÁ, VÁCLAV LEJDAR)**

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STRANA 1
PAVEL JANÁK
UMĚNÍ PŘÍSTÁT

STRANA 24
ALENA FLÉGLOVÁ
JARO

**DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 27. 5. 2011**

Bělohradské listy
Vydává Město Lázně Bělohrad
Vychází jako dvouměsíčník
Redakční rada: Ladislav Stuhlík (šéfredaktor), Alena Fléglová, Mgr. Antonie Vaníšová, Hana Friedrichová, Eduard Čeliš, Svatopluk Hrnčíř, Václav Lejdar, Josef Špúr, Ing. Pavel Šubr.
Povoleno MK ČR pod č. E 10901
Adresa: **Město Lázně Bělohrad
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad**
Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484
E-mail: mks@lazne-belohrad.cz
Grafika, sazba a tisk: tiskárna ARPA,
Kotkova 792, Dvůr Králové n. L.

CO SE STALO? NENÍ TU BUDKA!

Tak nějak se jednou na jaře zlobil párek špačků, který přistál na naší zahradě. Huboval oprávněně, zima dlouho neodcházela, takže špačci obydlí stále ještě zahálelo ve dřevníku. Ale zničehonic jaro přilétlo a s ním i známí kropenatí ptáci. Urychleně jsme tedy budku vztyčovali na nejvyšší strom, což byla vrba, a současně se dohadovali: Jak to, že se špačci rozčilují u nás a ne u sousedů, kde také budka nevisela? Je možné, že jde o tutéž dvojici, která u nás sídlila už vloni? Vzpomínali jsme, jak se tehdy jeden špaček bavil tím, že napodoboval kočičí mňoukání. A vtom jsme překvapeně zmlkli. Špaček místo nadávání rozmazleně zamňoukal. Namouduši, na psí uši, mňoukal! V té chvíli jsme už nepochybovali. Přilétli k nám loňští podnájemníci!

Mňoukající špaček ale nebyl jediným ptákem, který nás v dětství udivoval. Pražský dědeček měl totiž kavku, která mluvila. Původně ji vlastnil majitel malé uhlířské prodejny, která byla v sousedství. (Uhlíři si zřejmě na havranovité ptáky potrpěli, vždyť kavku měl i prodejce uhlí v televizním seriálu Byl jednou jeden dům.) Jenomže s kavkou byly ustavičně mrzutosti. Kde co roztahala, zašantročila a prstořece nadávala i těm nejváženějším zákazníkům. Po čase se jí tedy vršovický uhlíř chtěl zbavit, a tak dědeček, který si s kavkou často povídal, se jí rád ujal. Ale v pražské domácnosti hospodařila tak, že ji dědeček nakonec odvezl na venkov, k nám do Bělohradu. To se rozumí, sebevědomého a společenského ptáka jsme nadšeně uvítali.

Kavka opravdu leccos říkala. Nejčastěji volala: „Káča, Kačuška! Kačuška chce papat! Káčo, co děláš?“ A hned si sama odpovídala: „Co je ti po tom!“ Především však ovládala nadávky: „Ty potvoro! Kluku pitomej! Vlez mi na záda!“ Znala i horší výrazy, kterým jsme my děti nerozuměly, ale rodiče se neměli k tomu, aby je objasnili.

Káča měla u nás naprostou volnost. Poletovala, poskakovala po dvůře a k tomu, co se tam dělo, se vždy připletla. Kdekdo z okolí si s ní chtěl popovídat, ale když ji začal dráždit, nedala se a zaútočila klofanci. Jednou nám z kotce utekl králík a Kačuška ho s námi proháněla. Dvouletou sestru Drahušku to pobavilo, ale jen do chvíle, kdy jí králík proletěl mezi nožkami. To bylo leknutí!

Bohužel, kavka jednoho dne zmizela. Nemyslím, že uletěla, byla však důvěřivá, a tak jí spíš polapila nějaká šelma.

Myslel jsem, že se už konečně odmlčím, jenomže se mi nečekaně z paměti klube ještě jedna jak jarní tak zvířecí historka.

Měli jsme radost z malých králíčků, ale vzápětí došlo k hrůznému činu. Tři nebohá mláďata cosi zakouslo. Tatínek králíkárnou zabeđnil, ale to nebyl jediný zásah proti neznámému škůdci. Ve škole jsem se o té události zmínil před spolužákem Jarkou Jakoubkem, který prohlásil: „Doma máme železa na škodnou. Půjčme vám je.“ Večer jsme tedy u kotců tuto mohutnou past nalíčili. A co bylo ráno? Nevěděli jsme, co si máme myslet. Lupič se nechytal a železa dokonce zmizela. Teprve pod delším hledání jsme je objevili na druhém konci zahrady, kam je neznámá, za tlapku polapená kočka, dovlékla. Tatínek jí nějakou ránu tuším ušetřil, pak železa otevřel a kočka se odbelhala. Když jsem to Jarkovi při vracení želez vyprávěl (Jakoubkovo hospodářství bylo vzdáleno asi půl kilometru), došlo k překvapení. Jarka totiž stručně řekl: „Je to jasný, byla to naše kočka. Po ránu se připlazila domů, asi má přeraženou tlapu.“

Pan Eduard Jakoubek, rolník a myslivec, neváhal. Zkrátka - škodnou nesnášel. (Pokud se někdo domnívá, že takovýto krvežíznivý příběh do fejetonu nepatří, dávám mu za pravdu.)

Svatopluk Hrnčíř

Zeptali jsme se za Vás

Jaká byla bezpečnostní situace v Lázních Bělohradě v roce 2010?

V uplynulém roce 2010 řešila Policie ČR v katastrálním území města Lázně Bělohrad celkem 55 trestných činů, z nichž bylo celkem 32 objasněno a 23 tedy dosud zůstává s neznámým pachatelem, což v procentuelním vyjádření činí 58,17 % objasněnosti. Struktura spáchaných trestných činů se nijak výrazně nelišila od uplynulých období. Za zmínku stojí nejzávažnější případy řešené na území města Lázně Bělohrad a to loupežné přepadení Shooters baru na náměstí K. V. Raise, u kterého se podařilo zjistit pachatele, kteří byli usvědčeni a umístěni do vazební věznice, a loupežné přepadení pobočky Komerční banky v Lázeňské ulici, které zůstává i přes veškerá provedená opatření doposud neobjasněno.

Dále policisté řešili na našem území celkem 112 přestupků, z nichž bylo 58 na úseku dopravy a zbylé z oblasti převážně majetkové problematiky a problematiky narušení občanského soužití mezi občany. Celkem 75 přestupků bylo objasněno, což činí 66,96 % objasněnosti.

V celkem 9 případech policisté vypátrali na území města osoby a motorová vozidla v celostátním pátrání a 2 osoby dodali do výkonu trestu odnětí svobody.

Policisté kromě trestných činů a přestupků řešili události a oznámení občanů, u kterých se prošetřením zjistilo, že nejsou trestným činem nebo přestupkem. Jedná se zejména o oznámení občanskoprávního charakteru, při kterých není Policie ČR kompetentní šetřit, dále o různá doručení písemností, předvedení neukázných občanů na různé úřady a mnoho dalších obdob-

ných případů. Rovněž se policisté z obvodního oddělení v Nové Pace podíleli na dopravně bezpečnostních akcích na území města Lázně Bělohrad, které byly vyhlášeny nadřízenými orgány Policie ČR.

Na území města Lázně Bělohrad dále policisté prováděli různé besedy a ukázky pro děti z mateřských škol, základní školy a byla uspořádána beseda s duchodci. S těmito preventivními a informačními aktivitami policie počítá i pro letošní rok 2011.

Na závěr nezbyvá, než občanům města Lázně Bělohrad, městskému úřadu a zastupitelstvu města poděkovat za výbornou spolupráci s Policií ČR a popřát mnoho úspěchů v osobním i pracovním životě.

Jan Pavlásek, policista OOP Nová Paka a zastupitel města Lázně Bělohrad

Novopacké oddělení Policie ČR má svoji novou pobočku v Lázních Bělohradě

Především radní a starosta města mají zásluhu na tom, že byla v úterý 18. ledna v podniku Deprag otevřena nová služebna Policie ČR.

Vedoucí policejního územního odboru Jičín Vladimír Petrovický nám potvrdil: „Iniciativu Bělohradských jsme uvítali. Zřízení služebny v jejich městě je výhodné pro občany, jde o službu veřejnosti, protože při páchání trestné činnosti v Lázních Bělohradě a okolí nemusíme občany vozit do Nové Paky, která je vzdálena dvanáct kilometrů, ale můžeme úkony provádět zde. Ať už jde o podání trestního oznámení, podání vysvětlení, ohledání místa činu, kdy je nutná přítomnost poškozeného. Tak to je opravdu velké plus.“

Vladimír Petrovický přiznává, že tento krok je bonusem i pro policisty. Ušetří pohonné hmoty a zejména čas.

Podrobně nám vysvětluje význam slova služebna: „Policie disponuje třemi subjekty. Obvodní oddělení funguje nonstop a je funkční v Jičíně, Nové Pace, Horicích, Kopidlně a Sobotce. Dále to jsou policejní stanice. Nově byla zřízena například v Novém Bydžově. U nás v okrese zatím není. Třetí možností je služební místnost, která se zřizuje dle potřeby. Jde o zázemí jak pro územní pracovníky, tak pro kontakt veřejnosti s policií.“

Na otázku dostupnosti služebny pro obyvatele nás Petrovický poučuje. „Poškození nahlášíte na linku 158, policista přijede na místo činu, provede ohledání. Potom se v rámci šetření dostavíte po vyzvání na služebnu v Bělohradě, kde proběhne výslech.“

Důležitá pro občany je rozhodně informace, že služebna zatím nebude mít úřední hodiny, neboť obvodní oddělení v Nové Pace nedisponuje takovým počtem pracovníků, aby tuto službu zajistilo.

Služebnu má policie v pronájmu na základě výpůjčky. Provozní náklady bude hradit město, které uzavřelo dohodu s firmou Deprag.

„Občané již nebudou muset podávat oznámení, různé připomínky a podněty na policii v Nové Pace, ale po telefonické dohodě přímo v Lázních Bělohradě,“ upozorňuje tisková mluvčí Hana Klecalová.

Starosta města Pavel Šubr k novince doplňuje: „Místní občané se nikdy nesmířili s tím, že zde bylo na začátku devadesátých let zrušeno obvodní oddělení Policie ČR. Hodně jsme o tom diskutovali a od roku 1998 jsme se snažili jej vrátit zpět. Dokonce jsem se sešel i s policejním prezidentem, který mně vysvětlil, že je nereálné, aby zde oddělení znovu vzniklo. Po zániku Městské policie v Nové Pace jsme začali jednat se státní policií o zřízení služební místnosti a byli jsme úspěšní.“

Podle vyjádření starosty je největším problémem v Bělohradě vandalismus a pak také nedodržování rychlosti po městě.

Zdejší radnice nepočítá s tím, že by v Bělohradě zřídila městské strážníky z důvodu neekonomičnosti. Provoz služebny vyjde ročně na zhruba 25 tisíc korun.

*Převzato z Jičínského deníku
Iva Kovářová, foto: Pavel Janák*

Areál bývalé firmy LEMEX byl prodán novému majiteli. Co jste za firmu a čím se zabýváte, jaký bude váš výrobní program v Lázních Bělohradě a jaké chystáte změny v areálu? Budete přibírat zaměstnance?

Firma Silteko s.r.o., která se nastěhovala do bývalého areálu firmy Lemex, vznikla v září v roce 2005 v Nové Pace. Jejimi majiteli jsou pánové Mach, Hodonský a Čepelka.

Od svého vzniku byla činnost firmy zaměřena na opravy a servis techniky určené pro celoroční údržbu komunikací. Po úspěšném roce působení firma přistoupila k rozšíření své nabídky a začala s výrobou zařízení a nástaveb vlastní konstrukce. Kromě vývoje a výroby pracovních nástaveb se firma Silteko nadále zabývá servisem a opravami nakladačů a manipulátorů, prohlídkami a seřizováním strojů i jejich individuálními úpravami. Provádí také opravy a montáže hydraulických systémů, vzduchotechniky a elektroinstalace.

Firemní klientelu tvoří především správy a údržby silnic, soukromé firmy zabývající se letní a zimní údržbou komunikací. Rádi bychom navázali spolupráci s technickými službami měst a obcí.

Naše firma chce nadále rozvíjet svoji činnost i v tomto areálu. Protože původní majitel ukončil činnost před delší dobou, je třeba celý areál postupně zrekonstruovat a přizpůsobit naší výrobě. V první fázi je nutné provést základní úpravy tak, aby mohla být zahájena výroba během dubna letošního roku. Po obnovení provozu vzniknou v naší firmě volná pracovní místa, která budou nabídnuta zájemcům z Lázní Bělohradu a okolí.

Přáním majitelů firmy Silteko s.r.o. je vytvořit kvalitní a přátelské vztahy s obyvateli i vedením obce Lázně Bělohrad, aby se časem neříkalo „ti v bývalém areálu“, ale firma Silteko Lázně Bělohrad.

Václav Čepelka

Starosta odpovídá:

V posledních Listech jsem se dočetl, že voda ve známé studánce v Lánech není v současné době pitná. Chci se zeptat, když byla voda nevyhovující z odběru v říjnu, kdy dojde k opakované kontrole a zda o tom bude někde informace? Překvapuje mě, že není studánka v současné době označena. Stále tam plno lidí chodí pro vodu, jelikož Listy každý nečte. Myslím, že by bylo dobré informaci o studánce uveřejnit třeba i na vývěsky v obcích a hlavně ceduli umístit ke studánce.

Voda ze studánky v Lánech obsahovala při říjnovém rozboru koliformní bakterie, tedy fekální znečištění. Podobně by dopadl rozbor ve většině studní a studánek. Rozbor jsme nechali udělat spíše pro zajímavost, neboť studánka není v majetku města, a chceme ho zopakovat opět v jarních měsících. V minulosti jsme se snažili informovat o nepitné vodě v městských studnách, označení ale pravidelně po několika dnech zmizelo. Informovat o nepitné vodě by měl majitel nebo provozovatel studánky, což není město Lázně Bělohrad.

Připravuje město další zvýšení nájemného v obecních bytech nebo zvýšení některých poplatků a daní?

Město zvýšilo nájemné v obecních bytech k 1. 1. 2010 na 43,22 Kč/m², tzn., že např. za byt o výměře 60 m² zaplatí nájemce nájem cca 2.600,- Kč. Domnívám se, že jde stále o částku výrazně pod úroveň tržního nájemného ve městě. Vzhledem k tomuto zvýšení nájemného chceme postupně zvyšovat i kvalitu bydlení v městských bytech výměnou oken a zateplením bytů. Nájemné k 1. 1. 2011 nezvyšujeme, ale od 1. 1. 2012 schválila rada města každoroční zvyšování nájemného o koeficient inflace za předminulý rok, tzn., že k 1. 1. 2012 se nájemné zvýší o 1,5 %, což je koeficient inflace za rok 2010. To, že jsme městské byty neprodali jako mnoho jiných měst, se ukazuje jako prozíravé a do budoucna by nájemné mělo být jistým zdrojem finančních prostředků pro rozpočet města. V letošním roce předpokládáme příjem z nájemného z bytů téměř 3,5 mil. Kč a městských bytů nyní vlastníme 116.

Z daní můžeme zvýšit pouze daň z nemovitosti a to dokonce až pětinásobně. Na různých poradách, když si města stěžují na nedostatek finančních prostředků, nám často státní úředníci doporučují zvýšit právě daň z nemovitosti. Daň z nemovitosti je totiž plně příjmem

rozpočtu příslušné obce a naše město za rok 2010 v ní získalo téměř 2,5 milionu Kč, při pětinásobném zvýšení by to znamenalo téměř 10 milionů Kč do rozpočtu města navíc. Rada města však nechce daň z nemovitosti zvyšovat, neboť bychom tím potrestali občany, kteří se postarali o své bydlení, a klesl by i zájem o bydlení v našem městě. Třeba ti, kteří si postavili nový dům, už jednou státem potrestáni byli. Původně měli být 15 let osvobozeni od placení daně z nemovitosti, ale stát od loňského roku toto pravidlo zrušil, takže tím vlastně změnil pravidla v průběhu hry, což je nefér. Stát navíc už vloni daň z nemovitosti zvýšil na dvojnásobek.

O zvýšení dalších poplatků se také v poslední době mluví, o jejich zvýšení v řadě případů rozhodne stát. Za město se domnívám, že pokud to bude možné, dojde ke zvýšení poplatku za likvidaci komunálního odpadu, na kterou město výrazně doplácí (v letošním roce předpokládáme ztrátu asi 1,5 mil. Kč). Místní poplatek činí 500,- Kč, skutečné náklady za rok 2009 přitom činily 733,- Kč na poplatníka.

Bude stavební úřad povolovat nové stavby nebo přístavby na trase přeložky silnic kolem Lázní Bělohradu, když se tato nebude zřejmě stavět?

Nebude, neboť by tyto stavby a přístavby nebyly v souladu s platným územním plánem města, který má platnost do 31. 12. 2015. Zastupitelstvo města rozhodlo o pořízení nového územního plánu, který by mohl být schválen na přelomu let 2013 a 2014. Předpokládám, že i v něm zůstanou dle doporučení odborníků zachovány přeložky silnic II/284 a II/501 a stavby na jejich trase tudíž nebude možné budovat.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

První zasedání zastupitelstva města v roce 2011 se uskutečnilo **9. března v kulturním sále hotelu Grand Anenských slatinných lázní**. Zastupitelé nejprve schválili demolici zbytku kabin na Pardoubku a rozpočtová opatření č. 6/2010 a č. 1/2011. Poté se seznámili s projektovou dokumentací na rekonstrukci zámku a špejcharu předloženou zástupcem firmy Sherydan CR ing. Pleskačem, přijali informaci o podpisu smlouvy mezi firmami Sherydan CR a Asklepion Lasercentrum Praha a schválili uzavření dodatku č. 3 ke smlouvě s firmou Sherydan CR. Poté vzali na vědomí informace o dotacích z fondů EU v rámci ROP NUTS II. Severovýchod předloženou ředitelkou firmy Centrum evropského projektování ing. Dostálovou, zprávu o bezpečnostní situaci v teritoriu OO Policie ČR v Nové Pace a ve městě Lázně Bělohrad předloženou vedoucím OO Bc. Josefem Kordíkem a policistou a zástupitelem Janem Pavláskem a informace o ekonomických výsledcích systému odpadového hospodářství v roce 2010. Jako zástupce na valnou hromadu VOS a.s. Jičín zastupitelé zvolili místostarostu Jiřího Bičiště, schválili obecně závaznou vyhlášku č. 1/2011 o místních poplatcích, podporu prohlášení starostů z jednání v Novém Bydžově a výzvu Města Chlumec nad Cidlinou, týkající se rozpočtového určení daní. Na závěr přijali informace o zakoupení areálu firmy TMW firmou Silteko a o řešení odstranění staré ekologické zátěže ve firmě Deprag.

Pavel Šubr

Bělohradské listy vstoupily prvním letošním číslem do druhého desetiletí své existence. Je čas se ohlédnout a připomenout některé skutečnosti.

V roce 2000 zadala rada města Lázně Bělohrad Městskému kulturnímu středisku úkol připravit a začít vydávat městské periodikum. Mělo navázat na úspěšný Lázeňský týdeník Lázně Bělohrad vycházející od roku 1928 do roku 1942. V minulosti již došlo k několika pokusům časopis vzkřísit. Po válce v roce 1949 vycházel krátce „Raisův kraj“, v roce 1973 vydal Městský národní výbor v Lázních Bělohradě několik čísel zpravodaje „Z Raisova kraje“, a v roce 1994 to byl čtvrtletník „Lázně Bělohrad“, ty ale vždy po krátké době skončily.

Přišel čas na další pokus. Nejprve bylo třeba se zaregistrovat na ministerstvu vnitra a dostat tak zákonům, což nebyl problém. Hlavní bylo získat lidi, kteří budou ochotni se zapojit, nadšeně schopné psát a fotit. Po městě byly vylepeny plakáty s vyzvou k účasti na nově vznikajícím periodiku. Na první poradě přišlo kolem deseti lidí s hlavami plnými nápadů a chutí do práce. Z nich také vzešla redakční rada ve složení: Ladislav Stuchlík, Eduard Čeliš, Eva Rejmontová, Jiří Sehnal, ing. Pavel Šubr a Mgr. Antonie Vanišová. Pravdou je, že některým jejich nadšení nevydrželo ani dva měsíce, další časem skončili pro množství jiné práce, nebo jim došel elán, ale někteří vydrželi a jsou věrnými spolupracovníky dodnes. Časem přicházeli i noví.

Začínali jsme opatrně. Listy byly černobílé a měly pouze dvanáct stránek. Tisk byl zadán královédvorské tiskárně ARPA, která tiskne listy doposud. První číslo bylo distribuováno do všech schránek ve městě a nedalo se tedy zjistit, kolik výtisků bude třeba dát do prodeje. Vydání druhého čísla v počtu 800 ks bylo zcela rozebráno. Náklad rychle stoupal a páté číslo dosáhlo hranice 1300 ks, kde se ustálilo. Prodej se vyšplhal na 1150 ks a zhruba 50 povinných a dopisovatelských výtisků. Redakční rada neustále hledala další autory, nová témata, snažila se usadit listy do pevnějšího rámce a dát jim ustálenou formu. Již do třetího ročníku vstoupily s barevnou obálkou a dvaceti čtyřmi stránkami. Měly své stálé rubriky, anketu, fejetony, soutěžní otázky a psaly o širokém spektru regionálních témat. Do konce roku 2004 dělal

grafickou úpravu pan Jiří Sehnal. Od roku 2005 byla grafika zadána tiskárně ARPA. V rámci Bělohradských listů vyšla za deset let řada příloh. Například brožurky Oheň v oblacích, Antonín Frič, Život a dílo Karla Václava Raise, Josef Života – Zápas poctivého umělce, 60 let folklorního souboru Hořeňák, 125 let sboru hasičů v Bělohradě a poslední dvě o obcích v okolí Bělohradu, Hřidelec a Dolní Javoří. Mimochodem tímto způsobem chceme v budoucnu představit všechny obce patřící k Bělohradu. Každoročně v listech vyšlo několik vložených plakátů, které informovaly o kulturních a sportovních programech ve městě.

Na konci letošního roku rada města poděkovala písemně členům redakční rady za jejich práci. Odsouhlasila také, že od ledna 2011 budou vycházet Bělohradské listy v novém, celobarevném provedení. To umožnilo dále posunout jejich úroveň.

Před koncem roku 2010 redakční rada na svém rozšířeném zasedání hledala cesty dalšího rozvoje bělohradského periodika. Zaznělo zde mnoho zajímavých myšlenek, mezi které patří například: více pracovat se čtenářem, psát o mladých lidech, podívat se na dnešní „kumšt“, zařadit články o dětech, nabídnout náměty na zajímavé vycházky do okolí, vypisovat čtenářské soutěže a hlavně držet se regionálních témat a zachovat stávající styl listů. Je také nutné hledat nové spolupracovníky a dopisovatele.

Já osobně si velmi cením práce všech, kteří se na tvorbě listů podílejí. Předně jsou to členové redakční rady, mající k listům vřelý, často až osobní vztah. Pak jsou tu dopisovatelé - stálí, občasní i ti, jež napsali pouze jednou. Jsou kořením listů a jakýmsi lakmusovým papírkem zájmu. Jejich články často reagují na aktuální témata nebo kriticky pohlíží na dění v Bělohradě. Připomenou často téměř zapomenuté zajímavé události.

Je nutné vyzvednout zásadní roli vydavatele, tedy Města Lázně Bělohrad, které významnou měrou dotuje vydávání listů a drží dlouhodobě jejich prodejní cenu na velmi nízké úrovni.

Nadstandardní je spolupráce s královédvorskou tiskárnou ARPA, je s ní výborná komunikace, odvádí kvalitní práci a spolehlivě plní všechny termíny.

Po počátečním hledání cest listy dospěly do dnešní podoby. Tedy plnobarevného 24 stránkového dvouměsíčníku. Šest čísel za rok plus jeden mimořádný letní speciál doplňované přílohami a informačními letáky. Prodej se zatím drží na téměř stálé úrovni nad 1000 prodaných výtisků. Jak znám členy redakční rady, jsou ochotni naplno a obětavě pro časopis pracovat. Ve skrytu duše věřím, že s přispěním čtenářů a dopisovatelů nám Bělohradské listy vydrží i nadále a těch 14 ročníků předválečného Lázeňského týdeníku překonáme.

Děkuji Vám, čtenářům Bělohradských listů, za vaši přízeň a zájem. Prosim, buďte nám nakloněni i v budoucích letech.

Ladislav Stuchlík, šéfredaktor

Zřejmě vstupujeme do poslední kapitoly o zaniklých lázních v kraji ležícím od Zvičiny po Tábor. Jsou to lázně v Železnici. Schválně uvádíme slůvko „zřejmě“, neboť je možné, že se objeví další lázeňská zařízení, která jsou dávno zaniklá a tím zapomenutá. Pokud někdo takové zařízení zná a něco o něm ví, budeme rádi, když nás a naše čtenáře s nimi seznámí. Nyní nám zůstanou jediné existující lázně v Bělohradě.

Ale vraťme se k Železnici. O zřízení lázní v Železnici se zasloužil místní poštovník Jan Vondrák, když jej napadlo zužitkovat zdejší ložiska léčivé slatinné zeminy rašelinového typu. Léčebnou zeminu zkoumal a vřele doporučil prof. Štolba. Tedy ne přímo rašeliny. Stavba první lázeňské budovy se datuje do let 1903 – 1904. Jan Vondrák ji tehdy vedl pouze dvě sezóny, v roce 1906 zemřel. Právě v tom čase vyrůstal na sousedním pozemku nový objekt honosného hotelu, který byl vznešeně nazván Valdštejnský dvůr. Postavit ho dal železnický rodák ing. Antonín Zikmund za 183 000 korun. Hotel byl otevřen v červnu 1907. Měl 20 pokojů a velký sál s jevištěm. Hotel to byl luxusní a majitel jej dokonce inzeroval jako nejmodernější v Čechách. Byla k němu přistavěna budova, ve které se poskytovala lázeňská ambulantní péče. Léčily se zde především pohybové poruchy páteře, kloubů, revmatismus, gynekologické poruchy, srdeční vady a další. Leč přes dobrou pověst lázní se sem bohatá klientela sjíždět nezačala, a tak se provoz hotelu nevyplácel. V roce 1912 ho majitel ing. Zikmund prodal se ztrátou za pouhých 63 000 korun pražské pojišťovací bance, která na něm měla značnou pohledávku. Budova chátrala. Za první světové války zde bylo ubytováno vojsko a váleční uprchlíci. Stejně tak za druhé světové války, kdy sloužila k podobným účelům.

Nový rozkvět lázeňství v Železnici a s ním i bývalého Valdštejnského dvora přišel po znárodnění, v padesátých letech minulého století. V roce 1953 zde byla otevřena u nás a zřejmě i ve střední Evropě první lázeňská léčebna specializovaná na rehabilitační léčbu dětí s centrálními pohybovými poruchami, tedy především dětí postižených dětskou mozkovou obrnou. Příčinou tohoto onemocnění, které nemá nic společného s infekční dětskou obrnou

přednášeli neurologové, pediatři, ortopedi, rehabilitační lékaři, psychologové, rehabilitační instruktorky, sociální pracovníci atd.

Prvním a dlouholetým vedoucím lékařem léčebny byl MUDr. Evžen Opatrný z Jičina. Po něm nastoupil MUDr. Marcel Nachtmann. Začátkem devadesátých let byl vedoucím lékařem MUDr. Alois Stehlík, po něm do konce existence léčebny MUDr. Jan Tomášek.

Léčebna patřila organizačně pod Janské Lázně. V roce 1981 byla v Janských Lázních otevřena nová velká dětská léčebna Vesna, která disponuje 400 lůžky. Brzy se ukázalo, že jsou určité problémy s naplněním kapacity tak velké léčebny dětskými klienty. Začátkem devadesátých let začal tlak na uzavření léčebny v Železnici a převedení pacientů do Janských Lázní. Nastala složitá jednání o udržení a zachování provozu. Situaci ztížila i restituce, kdy restituenti získali dvě nejstarší budovy, lázně a hotel. Bohužel léčebna se nedožila 50. výročí svého trvání. Byla zlikvidována v září 2002.

(poliomyelitidou), je porucha mozku vzniklá v období kolem porodu. Největší zásluhu na zřízení léčebny měl spolu se svými spolupracovníky prof. Ivan Lesný z pražské Hennerovy neurologické kliniky, zakladatel dětské neurologie u nás, pozdější šéf kliniky dětské neurologie v Praze Motole. Ten až do svého vysokého věku do Železnice pravidelně dojížděl a konziliárně vyšetřoval děti. V zařízení se s velkým úspěchem léčily děti od 3 do 15 let. Jezdily sem opakovaně na dvou až tříměsíční pobyt, některé i déle. Vzhledem k dlouhodobému pobytu musela samozřejmě u léčebny být zřízena i škola a školka. Díky vyhlášeným léčebným výsledkům přijíždělo na léčebný pobyt i mnoho dětí z ciziny. Hodně bylo dětí z Itálie, Rumunska, Bulharska, Ruska, Gruzie, Německa, Rakouska, ale i z arabských zemí a ze zámoří. Postupem času byla léčba rozšířena i na další poruchy centrální nervové soustavy, to znamená stavy po úrazech mozku, po zánětech mozku, po cévní příhodě mozkové apod.

V letech 1954 – 62 prošla léčebna nákladnou rekonstrukcí a byla rozšířena. Byla

vybudována přístavba hlavní budovy, nástavba prvního patra, výstavba kotelny a další. V osmdesátých letech léčebna disponovala 125 lůžky. Základem léčby byla léčebná rehabilitace, která využívala speciální metody léčebné tělesné výchovy. Nejvíce se používala tzv. Vojtova metoda, kterou propracoval a uvedl do praxe MUDr. Vojta, jeden ze spoluzakladatelů léčebny, který později odešel do Německa. Dobré výsledky přinášela i ergoterapie, to znamená léčba prací, kde se děti učily běžným denním činnostem, trénovaly obratnost rukou, vyráběly drobné předměty. Z počátku se jako fyzikální příprava před vlastní rehabilitační léčbou používala místní slatinná zemina, ta se zahřívala horkou párou a přikládala na končetiny v podobě obkladů a zábalů. Později se ukázalo, že stejný účinek má i teplá koupel nebo teplé žerzejové zábal, které se začaly používat místo slatinné zeminy. Děti si v léčebně osvojily cvičení, na konci každého pobytu dostali rodiče podrobnou instrukci o léčebné tělesné výchově a pokračovali ve cvičení doma. Začátkem sedmdesátých let začala léčebna organizovat pro rodiče každoroční týdenní školení, při nichž

MUDr. Alois Stehlík

V současné době je areál prázdný. Je nabízen k prodeji nebo k pronájmu. Tak skončila éra lázeňského provozu a vřelá dětská léčebna v Železnici.

Autor děkuje MUDr. Aloisu Stehlíkovi za poskytnuté informace o historii dětské léčebny.

Ladislav Stuchlík, foto: Ladislav Stuchlík, archiv Aloise Stehlíka

Josef Kožíšek

jméno, které znají naši prarodiče, rodiče, děti i vnuci. Vždyť právě jeho verše byly prvním seznámením s psaným písmem. Polámal se mravenček nebo Náš kocourek Matlafousek zná snad každý, kdo kdy chodil do české školy.

Naším čtenářům je známo z několika článků, že Josef Kožíšek působil na konci první světové války jako řídicí učitel na Horní Nové Vsi. Byl tam přeložen z městečka Zápy u Brandýsa nad Labem z trestu, do jakéhosi vyhnanství. Zdálo by se, že k tomuto námětu je těžko co nového dodat. Snad jen to, že jeho odjezd ze Záp se stal jakousi místní manifestací s průvodem, projevy a cituplným loučením, i když do místa vyhnanství to bylo pouhých 86 kilometrů.

V pedagogickém muzeu J. A. Komenského v Praze je uložen ve třech krabicích Kožíškových archiv. Většinu tvoří uspořádané dokumenty, které seřadil jeho synovec. Z nich budeme čerpat a vykreslí nám i jistý obrázek o tom, jak vypadala škola a vzdělávání dětí ke konci monarchie.

Navíc máme pro čtenáře Bělohradských listů malé překvapení. Dozví se něco, co je zcela čerstvé a nikdy ještě nebylo zveřejněno.

Josef Kožíšek byl přeložen výnosem ze dne 5. prosince 1916 s povinností nastoupit v Horní Nové Vsi dnem 1. ledna 1916. Zde jde průkazně o chybu v datu, den nástupu měl být samozřejmě 1. leden 1917. Tedy i c. k. zemská školní rada pro Království České měla problémy s datem při přechodu z jednoho roku do roku druhého. Josef Kožíšek se však tomuto rozhodnutí bránil a na nové místo nastoupil až 16. února 1917.

Jeho příjezdu předcházel dopis jeho předchůdce z 9. prosince 1916. Ten je tak zajímavý, že z něho vyjímáme podstatnou část:

Vážený pane kolego! Milerád vyhovuji Vaší nutné žádosti a zasílám zatím to nejnnutnější, čeho k povrchnímu seznání nového působiště potřebujete. Osada naše má asi 1100 obyvatel, 1 továrnu tkalcovnu, 2

mlýny, asi 20 minut po okresní silnici od města Lázní Bělohradu, 1 ½ hod. od okresního města Paky, 2 hod. od Hořic, 1/2 hodiny od nádraží v L. Bělohradě. Jedná se právě o místní zastávku, jež se jistě během roku 1917 uskuteční. Obyvatelstvo není zlé, děti ve 3 třídách naší školy je asi 150. Místní školní rada je škole příznivá a občanstvo také není proti škole předpojaté. Hůře je to s učením. Působil zde asi 5 let staříček pán (70) Záhorský, pak zatímní pensista p. Erlebach a nyní přes rok já. Učilo se, jak to šlo. Většinou ve dvou třídách nebo za pana Záhorského i sám všechny třídy. Dnes učíme opět dva. Slečna Dlabolová učí teprve druhý rok a má 2. a 3. třídu, já jsem si ponechal 1. třídu. Proto prospěch je prostřední...

Zde dovoďte malou poznámku. Slečna Dlabolová (Marie) byla nejstarší sestra malíře Karla Dlaboly a babičkou členky naší redakce Lenky Vichnarové. Jen malému okruhu přátel je známo, že měla tak krásný rukopis, že si ji Josef Kožíšek vybral jako autorku stránek psaného písma ve své čítance „Poupata“. Podle jejího rukopisu se učily psát celé generace žáčků prvňáčků. S jejím jménem se ještě jednou dále setkáme.

Dopis dále pokračuje:

Vedu sám celou agendu chlebové komise, soupisy a aprovizací a po nastoupení (Kožíškově) chtějí předat i pokladnu Kampeličky, není tu jiného, kdo by ji vedl.

Pro vysvětlení, byl čtvrtý rok první světové války, chlebová komise přidělovala potravinové lístky, aprovizace zase sledovala dodávky potravin od zemědělců.

Pisatel dále popisuje školu a byt učitele:

Škola je stará, třídy slušné, ale byt chatrný. Nebydlím zde, ale docházím denně z Bělohradu. Blízkost mlýnského náhonu a utopená poloha školy pod náhonem zaviniily, že je byt dost vlhký.

Následují rozměry bytu: Kuchyň 6 m², I. pokoj 9 m², II. pokoj 15 m², komora 10 m².

Z dopisu Zemské školní rady dále vyplývá, že byt je nezpůsobilý, podlahy shnilé, násyp pod nimi závadný, výška místností jen 2,6 m a byt není oddělen od prostorů žáky užívaných.

Do těchto místností se Josef Kožíšek nenastěhoval a po celou dobu novoveského pobytu bydlil v hostinci. Podle všeho nehledal vhodný byt a z celého jeho jednání i dalších příznaků lze usuzovat, že zdejší pobyt chápal skutečně jako vyhnanství, vyhnanství v duchu Karla Havlíčka Borovského. Jak první neviděl krásu Jižních Tyrol, ani druhému se nestal kraj pod Hůrou podnětem či inspirací k nové tvorbě kromě již uvedeného objevení autorky předloh psaného písma do čítanek.

Dokládá to dále i to, že Kožíšek nastoupil až po více než šesti týdnech průtahů a zřejmě veškerou energii na Horní Nové Vsi věnoval tomu, aby mohl co nejdříve odejít. To se mu splnilo rozhodnutím c. k. okresní školní rady v Nové Pace ze dne 22. dubna 1918, kdy byl zproštěn dnem 30. dubna 1918 služby na obecné škole v Horní Nové Vsi a hned následující den se vrátil na školu do Záp.

Josef Kožíšek tedy prožil v našem městě právě jeden rok, dva měsíce a dva týdny a celá ta doba byla pro něho, pro jeho nitro, asi skutečně krutým vyhnanstvím. Ujížděl pryč z Bělohradu, jak jen mohl, nejen

o prázdninách, ale téměř každou neděli. To nejezdil do Záp, ale do Prahy, kde v té době studovala jeho dcera. U ní se scházel i s manželkou, která tam také dorazila. Tam nacházel tu pohodu, která se projevila zejména v jeho tvorbě pro děti. Vyrůstala ze znalosti dětské duše, ze zájmů a potřeb dítěte, jak uvádí jedna z jeho obdivovatelek:

Psal o dětech, o jejich kamarádech z polí i lesů a zahrad, o zajičcích a veverkách, o lišácích a chytrých kosech, o zlatých rybkách, o koníčcích, o kováři a orači, o synku i o Madlence, o sluníčku a ptačím zpěvu. Snad to byl čaroděj, že vši přírodě tak rozuměl. Jeho vrstevníci a vlastně ještě i my, ctitelé jeho díla, říkáme, že celé své srdce rozdál českým dětem.

Teď to slibované překvapení. Paní Dr. Jitka Havlová, dcera Kožíškovy současnice na škole v Horní Nové Vsi paní Marie Dlabolové, nalezla deník své maminky z období od června 1917 do března 1918. Ten je hodně osobní, uvádí řadu bělohradských jmen, o Kožíškovi v něm zmínka není, ovšem bylo tam vloženo něco mnohem významnějšího, totiž vlastnoruční dopis Josefa Kožíška ze dne 12. 9. 1918, psaný v Zápech. Přesto, že jde v uvozkách „jen o blahopřání k svátku“, naznačuje vzájemný přátelský vztah, jsou v něm poznámky, které dokreslují situaci na našich školách krátce před pádem Rakouska. Vynecháme zdvořilostní blahopřejný úvod a nechme mluvit přímo Josefa Kožíška:

Chystáme se k začátku školního roku, kdežto Vy už asi plujete v proudy práce plnými vesly. Jak dlouho budeme učit, je dosud nejisto, neboť nemáme uhlí, ani naděje, že bude, dle všeho čekají nás letos uhelné prázdniny. Jinak sháníme aprovisaci (potraviny) jako každý řádný občan a vede se nám při tom ještě dost uspokojivě. Ale na Jarmilu (dcera na studiích) to sotva stačí, protože nároky bytných v Praze jsou velmi značné.

Josef Kožíšek aktivně zasahoval do pojetí vyučování mateřskému jazyku na nejnižším školním stupni a to články, úvahami a pedagogickými zkušenostmi. Ty si jistě rozšířil i během té krátké doby, co působil na Horní Nové Vsi.

Jiří Vacek, foto: archiv Pedagogického muzea J. A. Komenského v Praze a obálky knih

Přání mamince

Běží svátek kolem vrátek,
každý ho má z duše rád,
pohladím ho po tvářičkách,
aby vám šel se mnou přát.

Rozvážu mu uzel v ruce,
raneček i zástěru
a co má v nich nejhezčího,
to si pro vás vyberu:

Štěstí, zdraví, spokojenost,
málo smutku, mnoho let,
a své srdce plné lásky –
to vám přidám naposled!

Otloukej se...

Vstávej, vstávej, pišfaličko,
spala jsi už dost,
koho potkáš na tom světě,
hraj mu pro radost.

Potkala jsem slepičku,
podala mi růžičku,
pan kohoutek zlatý proutek
za veselou písničku.

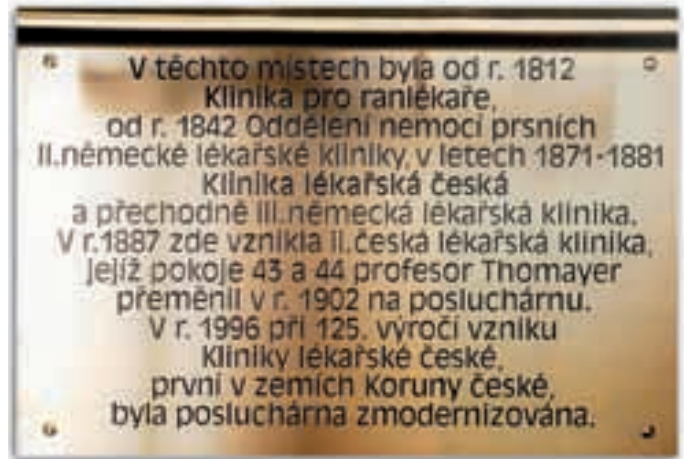
MUDr. Jiří Kolář

V loňském roce si Gymnázium v Nové Pace připomnělo 100. výročí od svého založení. Při této příležitosti gymnázium vydalo almanach s životopisy nejvýznamnějších absolventů. Mezi nimi jsme si mohli přečíst také informace o rodákovi z Horní Nové Vsi MUDr. Jiřím Kolářovi, který se oslav v Nové Pace osobně zúčastnil.

MUDr. Jiří Kolář se narodil 8. ledna 1934 v Horní Nové Vsi, kde prožil dětství ve vilce proti Kremličkově továrně. Od roku 1944 začal studovat na reálném gymnáziu v Novém Bydžově, po válce přestoupil na novopacké gymnázium, kde v roce 1952 složil maturitu. Poté vystudoval lékařskou fakultu Palackého univerzity v Olomouci, kde promoval v roce 1958. Po promoci pracoval 5 let na interním oddělení OÚNZ v Chrudimi a v roce 1963 nastoupil jako lékař na interní kliniku Všeobecné fakultní nemocnice a 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze (dále VFN a 1. LF UK). Zde nejprve pracoval na oddělení umělé ledviny, později přešel na katetrizační oddělení pro diagnostiku srdečních nemocí.

V roce 1969 profesor Herles pověřil MUDr. Koláře zavedením intenzivní péče v kardiologii na klinice a zajistil pro něho školení v Londýně a v Edinburgu. „Nejvíce jsem se v Anglii naučil od sester. Ty znaly o koronární jednotce vše,“ vzpomíná po letech s úsměvem MUDr. Kolář. Po tomto studijním pobytu vybudoval na klinice podle plánů darovaných londýnskou nemocnicí Hammersmith Hospital koronární jednotku. Šlo o druhou koronární jednotku v tehdejší Československu, a proto ho ministerstvo zdravotnictví požádalo, aby své zkušenosti zpracoval do naší první monografie o problematice léčby akutního infarktu myokardu na jednotkách intenzivní péče.

V roce 1980 byl MUDr. Kolář vyslán na 5 let jako expert ministerstva zdravotnictví pro akutní koronární péči do Univerzitní nemocnice

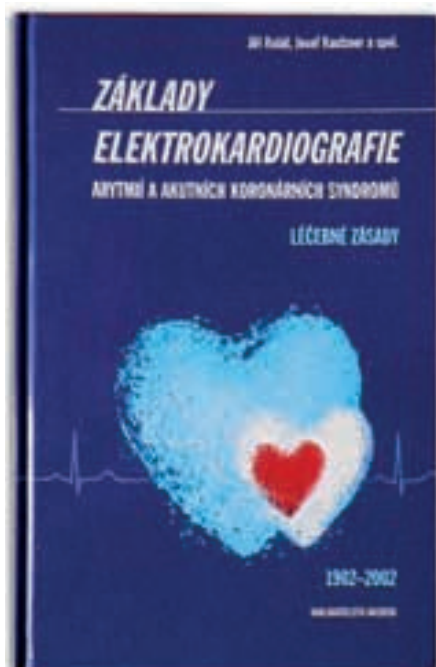
v Kuvajtu. „To byla velice velkorysá společnost a noblesní lidé. Všichni vystudovali v Anglii nebo v Americe. Pro mě to byla najednou obrovská svoboda po příchodu od nás. Otevřel se mně tím svět.“ V Kuvajtu zajistil vybavení tamější koronární jednotky a studoval vliv horka na vznik srdečního infarktu. „Lidé byli většinou dehydratovaní a museli nejprve na rozdíl od našich podmínek dostat dostatek tekutin a pak teprve medikamenty. Jinak na infarkt umírali.“ Výsledky své práce přednesl na světovém kongresu v Pittsburgu a byly publikovány např. v Japonsku nebo i na Filipínách.

Po návratu v roce 1985 pracoval na své původní koronární jednotce ve Všeobecné fakultní nemocnici. MUDr. Kolář v té době léčil také kardinála Tomáška, který měl nemocné srdce. „Vzpomínám, jak jsem ho jednou v 80. letech navštívil v arcibiskupském paláci a říkal mi, co jsem slyšel v anglickém rozhlasu. Najednou jsem si uvědomil, že bude mít v kanceláři asi odposlouchávací zařízení. Tak jsem se ho na to zeptal a on odpověděl: všude, kam se podíváte, je odposlouchávací zařízení. Bylo to v době, kdy jsem působil v Kuvajtu, tak jsem myslel, že už neodjedu. Ale nakonec se nic nestalo.“

Po sametové revoluci se zaměřil na kompletní zmodernizování posluchárny v prostorách II. interní kliniky VFN a 1. LF UK nedaleko Karlova náměstí v Praze. Šlo o posluchárnu, která vznikla v roce 1902 zásluhou profesora Thomayera. Nově otevřena byla 15. října 1996 u příležitosti 125. výročí vzniku první české lékařské kliniky v zemích Koruny České. Na památku profesora Jana Bohumila Eiselta, který začal v roce 1863 přednášet medicínu česky a v roce 1871 stál u zrodu první „Kliniky lékařské české“, byla nazvána Eiseltova síň.

V úvodním projevu připomenul přednosta II. interní kliniky VFN a 1. LF UK prof. MUDr. Karel Horký, DrSc. zásluhy MUDr. Koláře: „...Jako nejvhodnější a důstojný způsob uctění 125. výročí vzniku České kliniky lékařské nám připadla modernizace původní Thomayerovy posluchárny z roku 1902. Vzhledem k ekonomické situaci ve školství

s československou vládou v Londýně. Přitom jsem mu ukázal naši ošklivou zastaralou posluchárnu. Pan prezident říkal, že bychom měli s posluchárnou něco udělat. Odpověděl jsem mu, že je problém sehnat peníze, na což on reagoval, že má u sebe jen 5 tisíc a ty hned dal jako základ. Tak vznikla myšlenka přestavět posluchárnu a slavnostně ji otevřít v rámci předpokládané návštěvy anglické královny na klinice. Vše dopadlo jinak, nicméně posluchárnu navštívila předsedkyně Dolní sněmovny Britského parlamentu paní Betty Boothroyd," popisuje MUDr. Kolář otevření učebny, při němž přednesl úvodní projev.

MUDr. Jiří Kolář se také věnuje bohaté publikační činnosti, napsal přes 200 časopiseckých prací, které vyšly v České republice i v zahraničí (Švédsko, Německo, USA), vydal čtyři monografie a napsal kapitoly pro další 2 kardiologické monografie. Do jeho činnosti patří také výuka kardiologie pro české a anglické studenty a výuka zdravotních

sester v intenzivní péči, podložená jeho odbornými knihami a skripty. „Vzpomněl jsem si na svůj pobyt v Anglii a řekl si, že musím i u nás udělat něco pro sestry. Tak jsem napsal Kardiologii pro sestry intenzivní péče a už 40 let organizuji výuku zdravotních sester v této oblasti,“ vysvětluje MUDr. Kolář. Jeho kniha vyšla už ve 4 vydáních.

MUDr. Jiří Kolář pokračuje ve své odborné aktivní činnosti i v současné době ve svých 77 letech. Rád také navštěvuje Bělohrad a sjezdy spolužáků na novopackém gymnáziu. „Pořád mě to do Bělohradu táhne. Je to silné. O Dušičkách miluju návštěvu hřbitova na Horní Nové Vsi a pohled na Hůru. Vždycky mě to úplně sevře a ač jsem byl v mnoha zemích, tento pohled je můj nejmilejší,“ uzavírá své vzpomínání rodák z Horní Nové Vsi MUDr. Jiří Kolář.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík a archiv J. Koláře

a zdravotnictví jsme se rozhodli pro trochu dobrodružně řešení přestavby sponzorským způsobem. Zde bych chtěl vyzvednout nesmírně obětavou a neúnavnou činnost prim. MUDr. Jiřího Koláře, jak pokud se týká získávání sponzorských darů, tak realizace vlastního projektu. Bez jeho, někdy až hektického zanícení, by se nám nikdy nepodařilo tento ideový záměr realizovat.“

Na finanční podpoře se především osobně podílel prezident Václav Havel, velvyslanectví Velké Británie, Německa a Ruska, české bankovní domy a některé zahraniční medicínské instituce. „V minulosti jsem léčil otce pana prezidenta Havla a pana prezidenta jsem po revoluci pozval do Všeobecné fakulní nemocnice na odhalení pamětní desky 6 lékařům, kteří zahynuli za války a po válce se o nich nesmělo mluvit kvůli jejich spolupráci

Ze života Sboru dobrovolných hasičů v Dolní Nové Vsi

Historická fotografie z předání hasičské stříkačky fi. Mára v roce 1937

Je známým pravidlem, že život na vesnici byl a je ovlivňován činností občanských spolků a sdružení. Bylo tomu tak za 1. republiky a je tomu tak i nyní. Dobře fungující sdružení občanů je bezesporu velikou výhodou pro obyvatele zvláště tehdy, je-li zaměřeno svou podstatou na pomoc v nouzi. Mimo to bývá i motorem kulturního života obce. Příkladem tohoto nepsaného pravidla je i činnost Sboru dobrovolných hasičů v Dolní Nové Vsi.

V roce 1936 vznikl Sbor dobrovolných hasičů (SDH) v Dolní Nové Vsi a na jeho počátku stálo 25 členů. Prvním starostou sboru se stal František Hrnčíř, velitelem byl zvolen František Lámr. Sbor byl založen péčí obce Dolní Nová Ves, v té době samostatné obce s vlastním rozpočtem a zastupitelstvem. Obec poskytla prostředky pro vystrojení členů. Před vlastním vznikem sboru byla postavena hasičská zbrojnice na místě obecní váhy, která byla ještě nějaký čas její součástí. Pro obec a hlavně celý nový hasičský sbor bylo velkou událostí předání motorové stříkačky „Márovky“ vyrobené firmou Bohumil Mára – Tábor.

Celá slavnostní akce proběhla v neděli dne 18. července 1937 od 13.00 hod za účasti okolních hasičských sborů a mnoha hostů. Tehdy po přivítání sborů u hasičské zbrojnice v Dolní Nové Vsi se celé slavnostní shromáždění vydalo na seřadiště průvodu do Kostelní ulice k nádraží. Průvod byl seřazen tak, že v čele průvodu nesl hasič státní vlajku, po něm šly děti ve věku 6 – 12 let v národních krojích, za nimi žáci hasičských sborů z okolí, následovala hudba, slavnostní řečníci a zástupci novopacké Župy, pod kterou Dolní Nová Ves tehdy patřila. Dále pokračoval průvod jednotlivých hasičských sborů a konec průvodu tvořili slavnostně vystrojení občané.

Průvod zastavil u pomníku padlých v 1. světové válce, kde byl položen věnec a pan učitel František Sehnal přednesl proslov se vzpomínkou na ty, kteří položili životy za samostatnost republiky. Po proslovu zahrála hudba píseň „Hoši od Zborova“. Na to se průvod odebral k hasičské zbrojnici, kde byla vztyčena státní vlajka a zahrána státní hymna. Poté promluvil starosta, pan František Hrnčíř a předal slovo starostovi Novopacké župy, panu Ludvíku Kodymovi, ten vyzvedl význam hasičstva a dobrovolné služby zaměřené na pomoc spoluobčanům, což bylo velmi důležité v době, kdy bylo nutno myslet i na obranu státu.

Po projevech slavnostně předal starosta novou stříkačku veliteli sboru Františku Lámrvi. Následovalo praktické cvičení s poplachovým výjezdem za použití stříkačky na továrnu v Dolní Nové Vsi, která tehdy patřila Rudolfu Procházkovi. Po poplachovém cvičení probíhal koncert hudby a pro mladé – jak se krásně píše v pamětech pana Jana Zlatníka, zakládajícího člena sboru – byla upravena „dupanda“ pro tanečníky. Účastníci se bavili při lampionech dlouho do noci.

Přesnější informace z předválečných let o činnosti SDH D. N. Ves chybí. Za války Němcům vadily vlastenecky psané kroniky, a proto byly na počátku okupace zabaveny. Kronika SDH D. N. Ves již nebyla vrácena. Přesto nejstarší člen sboru pan Radomír Zlatník rád vzpomíná, jak pravidelně v květnu každé pondělí v podvečer cvičil hasičský sbor. Cvičení začínalo pořadovou přípravou, kterou bylo nutno dobře zvládnout, neboť sbor vystupoval na tehdy častých akcích v okolí, při kterých pochodoval jako vojenská jednotka za doprovodu trubače – zakládajícího člena sboru Ladislava Sedláčka. Až po pořadové přípravě byl prováděn výcvik s hasičskou technikou. Vše zakončil útok za použití stříkačky.

Pálení čarodějnic u hasičské zbrojnice

V současné době má sbor 57 členů, z toho 5 žen. Starostou sboru je pan Jiří Hanousek a velitelem je pan Zdeněk Herbrých mladší. Již několik let je život sboru ohraničován pravidelnými akcemi. Vždy v měsíci únoru probíhá „Hasičský bál“ v restauraci U Sehnalů. Tento bál je dlouhodobě nejpravidelnější aktivitou. Dle pamětníků lze říci, že ji přerušila pouze válečná léta, kdy podobné zábavy byly zakázány.

Další pravidelnou akcí, která přispívá k jarnímu úklidu v okolí domů, dílen a dvorků v D. N. Vsi, je sběr kovového odpadu – šrotu. Tento sběr je výhodný i pro sbor, protože je zdrojem finančních prostředků.

Velmi oblíbené je i pálení „Čarodějnic“, které v D. N. Vsi probíhá na hřišti před hasičskou zbrojnici. Nevím, jestli kvalitně fungující bohaté občerstvení nebo tradice pálení ohně přitahuje velké množství lidí i v letech, kdy je nepříjemně chladné počasí, pro které se bez nadsázky hodí rčení o tom, že by ani psa nevyhnal.

SDH D. N. Ves nelze upřít ani zásluhy na znovuvzkříšení pouti na Byšičkách. Hasiči se ujali organizace občerstvení a postupně nakoupili stany, výčepní zařízení, vyrobili udírnu a postavili se za pulty. Tuto iniciativu si poutníci vysoce cení dodnes.

V posledních třech letech k zabezpečení pouti přibýlo zabezpečení další akce pořádané v předvečer pouti na Byšičkách, a to je zajištění občerstvení při „Strašidelné Bažantnici“. První dva roky nikdo neočekával obrovský

zájem lidí, jež „Strašidelná Bažantnice“ přímo nadchla, ale připravila horké chvíle pro obsluhu stánků. V roce 2010 bylo nutno zdvojnásobit kapacity, které občerstvení účastníků zajišťují, a to jak po personální, tak především materiální stránce. Byly nakoupeny další prostředky pro čepování piva a nealkoholických nápojů, zajištěna další udírna a přesto, že sbor musel finančně investovat do nového zařízení, nemění vskutku lidové ceny prodávaných produktů. Celou akci chápe především jako podporu dobré věci.

Stříkačka „Márovka“ na soutěži v Horní Nové Vsi

SDH D. N. Ves nezapomíná ani na nejmladší generaci vyrůstajících „Doleňáků“. Pravidelně poslední prázdninovou sobotu na hřišti před hasičskou zbrojnicí pořádá dětský den. Jsou připraveny soutěže pro děti dotované penězi získanými při stánkovém prodeji, takže každé dítě, které přijde, získá nějakou výhru spojenou s oceněním. Na své si přijdou rodiče, babičky a dědové, pro které je rovněž připraveno kvalitní občerstvení. Je to vždy poklidná příjemně strávená sobota před shonem, který pro školáky a jejich rodiče připraví nastupující školní rok.

V rámci dětského dne je rovněž pořádán den otevřených dveří v hasičské zbrojnici. Největší zájem je o prohlídku nyní již veterána - automobilu T 805 a o stříkačku „Márovku“, která při praktické ukázce i po mnoha letech překvapuje, čeho je schopna ještě dosáhnout.

Nejmladší příslušníci sboru se každoročně účastní hasičských soutěží pořádaných v okolí. Protože sbor nemá nejvýkonnější techniku, na soutěž nejede vyhrávat, ale s nadšením bojovat o co nejlepší umístění.

Velmi oblíbený je pravidelně pořádaný rodinný výlet za poznáním, který je organizován každý podzim. Účastníci vždy zaplní celý autobus. Výlet končí v restauraci „U Sehnalů“ společným posezením s neformálním vyhodnocením roku. A každý rok je co hodnotit a na co navazovat. Rok 2010 byl například provázen velkým brigádnickým stavebním úsilím. V hasičské zbrojnici bylo ve spolupráci s MěÚ L. Bělhrad vybudováno pěkné sociální zabezpečení. Do budoucna sbor plánuje kvalitně zajišťovat osvědčené akce a udržet členskou základnu v počtu cca 60 osob. V neposlední řadě bude sbor i nadále zajišťovat schopnost jak materiálně tak i personálně pomáhat při živelných a jiných událostech našim spoluobčanům.

Vladimír Rak, foto: archiv SDH D. N. Ves

Zásah SDH D. N. Ves při požáru stavebnin v Lázních Bělhradě

Hodný až k nevěře

Zleva: Svatopluk Hrnčíř, Oskar Teimer, Miroslav Kotyk

Miroslav Kotyk - poslední mlynář

V minulých číslech našeho časopisu byla představena řada osob a osobností, které mají úzký vztah k našemu městu, byli či jsou něčím výjimeční, mimořádní. Dnes představujeme muže, který sice hrál tenis, ale nikdy nevyhrál žádný zápas, lyžoval na sjezdovkách a na běžeckých tratích, ale nikdy se nezúčastnil žádného závodu či neodjel mimořádně zajímavou trasu, jezdil na kole silničním i horském, ale jen v blízkém okolí občanskou rychlostí. Později cestoval, ale dojmy sděloval jen přátelům a to velmi stručně. Navštěvoval většinu sportovních utkání, ale nikdy nekřičel slova kritiky na rozhodčího nebo hanlivá slova na surové hráče soupeře.

Žil tiše, klidně, rozdával kolem sebe pohodu. Nikdy si nestěžoval na příkoří, kterých se mu v minulosti skutečně dostávalo. Nikomu neublížil ani slovem, byl hodný až k nevěře. Má cenu vůbec o takovém člověku psát? Stačí to, že byl hodný, k tomu, aby se objevil na stránkách našeho časopisu? Je to málo či mnoho?

Dnes budeme vzpomínat na Mirka Kotyka. Narodil se v roce 1931, letos by mu bylo 80 let. Pocházel ze známého bělohradského mlynářského rodu. Připomeňme si jeho dědečka. Po ukončení první světové války v roce 1918 přišli bělohradští občané průvodem ke mlýnu a děkovali mlynáři Kotykovi, že přes nebezpečí perzekuce ze strany rakouských úřadů dokázal, že Bělohrad hladem netrpěl.

Vzpomeňme rok 1945, kdy po skončení druhé světové války přišli rovněž občané mlynáři Kotykovi – otci poděkovat za to, že přes nebezpečí, a tehdy šlo skutečně o hlavu, nenechal občany trpět hladem. Noční výpravy pro mouku do mlýna se zde ve vyprávěních přenášejí z generace na generaci.

Pak přišel únor 1948. A co se stalo s mlýnem? Mlýn byl zestátněn, nejmodernější strojní zařízení zlikvidováno a odvezeno neznámou kam. Samozřejmě bez náhrady.

Mirek byl prvorozený a jediný syn, a tak bylo zřejmé, že bude pokračovat v rodinné

mlynářské tradici. Proto v r. 1946 po ukončení základní školy v Bělohradě odešel studovat na střední průmyslovou školu potravinářskou do Pardubic, která připravovala odborníky také pro mlynářský průmysl. Tam maturoval v roce 1950, ale přestože měl odborné vzdělání, směl být zaměstnán jen v dělnických profesích. Vždyť pocházel z kapitalistické rodiny! Nastoupil do Prahy k firmě Odkolek, kde neobjevil holku, co má oči jako šmolku, jak hlásá staropražská píseň, ale tahal pytle s moukou a obilím. Vojenskou prezenční službu vykonával, jak jinak, než u PTP, pomocných technických praporů, známých ze Švandrlíkových Černých baronů. Na rozdíl od vojína Kefalina tam neuzil mnoho zábavy, ale hodně fyzické dřiny, i když našťásti ne v dolech, ale na stavbách. Po vojně v letech 1963 – 64 pracoval Mirek jako mistr odborného výcviku na pardubické průmyslovce, škole, kterou vystudoval. Po dvou letech pro něho nebyly hodiny dílenského vyučování, musel odejít.

Další harcování po světě se mu už nezamlouvalo, a tak zakotvil až do konce aktivní

činnosti jako skladový dělník v bělohradském hospodářském družstvu. Mlýn mu sice sebrali, ale rodině ponechali malou obytnou část, kde Mirek bydlel.

Žil si svůj klidný, mládenecký život, ale nebyl osamocen. Pravidelně se scházel se svými kamarády a spolužáky, se kterými pomáhal organizovat pravidelné schůzky, zpočátku jednou za pět let, později každoročně, výbor se scházel každý měsíc. Není schůzky, aby i dnes na Mirka rádi nevzpomněli. Byl milým i veselým společníkem, vyznavač dobrého červeného vína, kávy i sladkého zákusku, kterých si pravidelně dopřával při nedělních návštěvách lázeňské kavárny nebo středečních setkáních s přáteli v cukrárně u Dobrovolných. Zajímal se o kulturní dění ve městě, byl pravidelným návštěvníkem výstav, koncertů i divadelních představení. Pravidelně navštěvoval saunu, každé ráno cvičil a zajímal se i o alternativní medicínu.

Od mládí ho provázela myslivecká vášeň, už jako chlapec chodil se svým otcem na hony a v té době neměl v řadách svých vrstevníků konkurenci. Byl mnohaletým členem mládežnického mysliveckého spolku a několik let vykonával funkci hospodáře. Dokud mu zdravotní stav dovolil, chodil krmit lesní zvěř do Dubiny.

Po revoluci uvítal možnost vydat se dál do světa, než tomu bylo dosud. Jezdil k moři do Jugoslávie, za kulturními památkami se vydal do Anglie, Francie, Itálie, Rakouska. S úsměvem vzpomínal na zážitky z cest do NDR za minulého režimu, kde právě on podstupoval důkladné prohlídky na celnici. Na pozvání své neteře Jany navštívil se sestrou Jarmilou a švagrem Pavlem Thajsko. Byla to jedna z jeho posledních cest.

V nejužším kontaktu byl se svou neteří Janou a jejími syny. Právě ona mu pomohla k vyřešení stávající situace a k rozhodnutí přijmout péči Domova důchodců v Mládežovicích. Tady byl spokojen s péčí i s prostředím, sprátelil se se svým spolubydlícím panem Františkem, nezapomněli na něho ani kamarádi a přátelé. Zatímco dříve se musel o první poslední v mládeneckém životě starat sám, tady měl vše zajištěno. Na setkání s přáteli do hospody pár kroků, i tady měl hodně přátel jako člen mysliveckého sdružení.

Pokud zdraví sloužilo, chodil na pravidelné vycházky do okolí, liboval si, že má všechno blízko. Byl oblíben i personálem Domova pro svoji skromnou a milou povahu. Dlouho si ovšem té, pro někoho ztěžil představitelné pohody, neuzil. Umírá v říjnu roku 2007.

Kotyková alej byla donedávna pro mnohé jen jednou z bělohradských cest či ulic. Nyní snad bude více než to. Bude památkou tří generací mimořádných občanů našeho města.

Děkujeme paní Aleně Miffkové i ostatním spolužákům za vzpomínky, kterých jsme v článku použili.

Jiří Vacek a Hana Friedrichová,
foto Václav Lejdar, archiv

Poprvé jsem hrál na Vřesníku v hospodě a to je už 55 let.

Vypráví Milan Sedláček, bělohradský muzikant.

Sedm roků jsem se učil hrát na housle. Naučil jsem se noty a dělal i vážnou muziku, prostě základy jsem měl. Když mně bylo patnáct let, vypůjčil jsem si od učitele Fóla starou F trumpetu. Pan Fól měl tyhle muzejní věci doma. Na dvoře jsem trumpetu na týden namočil do petroleje a pak kladivem rozhybal. Když začala chodit, vzal jsem ji pod kabát a šel jsem se učit ke kapelníku Hrnčířovi. Asi po dvou učebních hodinách mně Nářadáci řekli, abych s nimi šel hrát na Vřesník. Hrálí jsme celou noc a domů přišli v neděli ráno. V pondělí jsem šel na hodinu hraní a hned ve dveřích mě chytila dcera kapelníka Hrnčíře a povídá: „Viš Milane, vrať noty, táta se domák, že jsi hrál na Vřesníku a už tě nechce učit.“ Od té doby jsem se učil hrát sám. Koupil jsem si německou školu Arbana, za 100 korun, to tenkrát byly prachy, a podle té jsem se učil. Od té doby to s trumpetou táhnu

celých 55 let. První kapelu jsem měl v Pace na gymnasiu, nejdřív kvartet - dvoje housle, basa, čelo a pak taneční skupinu Skřípot. Od roku 1958 jsem už hrál s velkou kapelou Alcor Jarý Stuchlíka. Po škole jsem šel do Nářadí a s nářadčickou kapelou hrál až do vojny. Pak samozřejmě na vojně, tam jsme dosáhli obrovských úspěchů. Vyhrali jsme například celostátní soutěž v Kralupech a dokonce nahráli i hudbu k filmu. Promítal se v rámci armády.

Po vojně jsem dělal konkurz do Brna k Bromovi, ten dopadl dobře, ale kvůli rodině jsem k němu nemohl jít hrát. Největší pocta za hraní přišla v roce 1989 s hradeckým Big Bandem Aldis, v Rychnově nad Kněžnou. Dostal jsem cenu jako nejlepší sólista, za účasti velkých hudebních osobností, Václava Týfy, Juraje Bartoše a dalších. Seděl jsem s nimi u stolu, oni profesionálové a já amatér s cenou.

Hodně si cením i vystoupení před třemi lety, kdy jsme s mou současnou kapelou hráli pro Visegrád – v Maďarsku, Polsku, Slovensku a u nás. Natáčela to televize a dělaly se rozhovory, bylo to úžasný.

V Bělohradě jsem hrál mockrát. S Hořeňákem, s vlastní kapelou a s mnoha velkými i malými orchestry a kapelami.

Legendární byla Bažantnice, tam jsem vystupoval nesčetněkrát. Dřív se přes léto v Bažantnici hrálo i pětkrát týdně. Ve všední dny do půlnoci, střídali jsme se s Hrnčířem a v sobotu vystupovaly velké kapely. Ty hrály skoro do rána. Můj poslední koncert v Bažantnici byl v roce 1986.

Hrál jsem se všemi možnými skupinami. Bylo jich moc. Když se ohlédnu dozadu, je toho hodně. Více jak 2 500 koncertů v 17 zemích Evropy. Hrál jsem na 500 pohřbech a mnoha svatbách a taky v nejstarším Jazzovém klubu v Berlíně. Mnoho krásných i absurdních situací.

Zatím to jde, protože trumpeták musí mít zdravý pajšl a zuby, jak mu tohle funguje, může hrát a to mně, zaplať Panu Bohu zatím drží.

Ladislav Stuchlík, foto: autor, archiv MS

BĚLOHRADŠTÍ VČELAŘI

Základní organizace ČSV je v Bělohradě známá svou neutuchající aktivitou. A protože med je potravina chutná, voňavá a v našich podmínkách velmi zdravá, zajímá činnost včelařů prakticky každého. Její zhodnocení za rok 2010 a plány nových aktivit pro rok 2011, to bylo předmětem jednání výroční členské schůze dne 13. února 2011 a o tom jsem si povídala s předsedou ZO ČSV Stanislavem Stuchlíkem.

Po nedávném úmrtí nejstarší členky, paní Marie Machytkové ze Svatojánského Újezda, má ZO 41 členů. Ti ošetřují úctyhodný počet 453 včelstev. Proti roku 2009 je to navýšení o 9 a za posledních 10 let tvoří nárůst 92 včelstev. Včelaři zvládají prodávat přebytky včelích produktů prodejem „ze dvora“, učí se chovat se trzně, a také dotace do včelařství plní své poslání.

Včelám se tedy na Bělohradsku daří, i když ne každá včelařská sezona je pro zdravotní stav včelstev tak příznivá jako ta minulá. Zodpovědně se plní veterinární nařízení, včely jsou pečlivě ošetřovány. Výsledkem může být pak to, co je největším přáním včelaře, a sice zdravá včelstva.

Kromě zdravotního stavu včel se na produkci medu podílí kvalitní výkonná matka. Okresní organizace Jičín pořádá kurzy chovu včelích matek, první takový kurz v letošním roce bude 4. června na včelnici Vlastimila Dlabá v Horní Nové Vsi.

Léta přibývají všem, i včelařům. Velké uznání a poděkování si zaslouží Jaroslav Čerovský, který ze svých 88 let pracoval nezištně celých 33 let ve funkci knihovníka ZO, v pořadí druhého. Pochvala patří 82 letému Radomíru Zlatníkovi, který i po operaci kyčelního kloubu bezpečně zvládá svých 16 včelstev. Nejdéle včelařícím členem ZO je

Jaroslav Stříhavka. Věnuje se této činnosti už 55 let! Svěžest ve vysokém věku u některých našich členů je důkazem toho, že aktivní odpočinek v přírodě na čistém vzduchu i samotný pobyt v blízkosti včel má blahodárné účinky na lidský organismus. Důvodem k radosti je přijetí čtyř nových členů v posledním volebním období. V prvním roce nového volebního období přibyli dva noví, mladí členové ZO – Mgr. C. Krausová a žák Jakub Zahradka.

Veřejnost zná včelaře především jen v době prodeje medu, proto je důležitá osvětová činnost. Na akci Otevírání lázeňské sezony i na byšické pouti nabídnou opět včelaři formou stánkového prodeje širší sortiment včelích produktů.

Změny ve složení výboru ZO otevřely prostor novým iniciativám. Zcela novou akcí bude první samostatný zájezd naší ZO, do Výzkumného ústavu včelařského do Dolu u Libčic. Už samo cestování vlakem a jízda přívozem přes Vltavu budou atraktivní. Za doprovodu ing. Titěry bude možnost navštívit včelnici VÚVč a nahlédnout i do sklepních prostor, seznámit se s tamní výrobou medoviny. Na tento lákavý zájezd jsou zváni všichni zájemci z řad bělohradské včelařské i nevčelařské veřejnosti. Zájezd se uskuteční 30. dubna 2011.

Včelařská knihovna, o kterou tak obětavě pečoval Jaroslav Čerovský, našla důstojné umístění v Chotči. Michal Tobiáš pro ni nabídl hezké místo a ochotně se ujal funkce v pořadí již třetího knihovníka ZO. Vypůjčovat se bude podle pořadového čísla na seznamu knih, včelařská literatura je nabídnuta k dispozici i široké veřejnosti.

Loňský květen, mimořádně chladný a deštivý, byl pro včely, pro produkci medu, naprosto nevhodný. Stejně tak abnormálně teplý a suchý červen a červenec. Proti všemu očekávání však tyto dva měsíce po stránce produkce bohatě nahradily to, co květen nedal, a nakonec bylo medu víc než jiná léta. I to je důkazem toho, že včelař se učí celý život, že nikdy není dost zkušený.

Než se na jarním sluníčku setkáte s prvními včelkami, otevřte si doma Almanach bělohradských včelařů a osvěžte si zajímavosti z jejich života, potěšte se krásnými obrázky Oskara Teimera! Až půjdete přes most, zastavte se u vitriny s působivými fotografiemi přírody a s čerstvými informacemi našich včelařů!

Kontakt pro zájemce o zájezd do Prahy:

Ing. Vladimír Rak, Dolní Nová Ves 73, mobil: 731 052 258

Kontakt na knihovníka ZO ČSV Lázně Bělohrad:

Michal Tobiáš, Choteč č. 43, mobil: 731 090 977

Všem našim trpělivým, moudrým, zkušeným a přitom tak skromným včelařům přeji dobrý, úspěšný včelařský rok, spokojenost a stále zdraví!

Antonie Vanišová, foto: archiv

Byly jsme ale holky pitomé

Jednou v podvečer seděly na verandě domu v Havlíčkově 203 dvě vzdálenější příbuzné, teta Karla a teta Helena. Obě rozené na samém počátku minulého století, možná i trochu dřívě, v té době jim bylo lehce přes šedesát. Jezdily k nám často, byly to dámy ze středně přednějších pražských rodin, korektního vystupování, vzděláním trochu francouzštiny, trochu klavíru, pár měsíců ve švýcarském penzionátu, obě vdovy, jak se dřívě říkalo, po inženýrech. Dosud jsem je znal jen s malými šálky kávy nebo čaje, které drživaly s odtaženým maličkem, teď byly před nimi masivní pivní sklenice, doplňované ze džbánů, ukrytého v tašce. Tety meditovaly: „*My jsme byly ale holky pitomé, když byl o nás zájem, tak jsme s tím dělaly drahoty. Nic jsme si neužily! Teď bychom se chovaly jinak, ale ten zájem už není! Už si asi toho moc neužijeme!*“

Krmítko pro králíci

To není pravopisná chyba, to je jen vzpomínka na dobu asi před sedmdesáti léty, kdy používání prvního pádu množného čísla místo pádu čtvrtého bylo v Bělohradě běžné. V literatuře uváděné znaky podkrkonošské mluvy, jako oznámení ...*spad z kola a byl samá kreu* nebo příkaz ...*přines plnou koneu* jsem slyšel jen od své babičky, ale spojení jako *máme šest slepic a dva kohouti* nebo *málem jsem šlápl na dva hadi* či dokonce *zdravili jsme v sokolském průvodu bratři a sestry* bylo pod Zvičinou zcela obvyklé. Já jsem žil v jiném jazykovém prostředí a tam se tento jev nevyskytoval, proto mne nejen překvapoval, ale i trochu vadil.

Bylo to o prázdninách, měl jsem za sebou čtvrtou a sestřenice Svata druhou třídu. Znal jsem již skloňování podstatných jmen a tehdejší vzory had, hrad, orač i meč. Svatka tak daleko ještě nebyla. Jednoho dne nás poslala teta do konzumu, který tehdy byl naproti továrně takřka u závor s příkazem: „*Kupte krmítko pro králíci!*“ Bylo to za války a králíky chovali snad v každé rodině. Krmítko bylo takové malé betonové korýtko s dvěma oddíly, na krmení a na vodu, poměrně těžké, aby ho osazenstvo v kotci nepřevrhlo.

Vydali jsme se na cestu a já jsem Svatavě celou dobu vysvětloval, že koupíme krmítko pro králíky a ne pro králíci. Snažil jsem se uvádět příklady, ptal jsem se, kdo byl v neděli v Bažantnici v pavilonu, dostalo se mi odpovědi: „*Muzikanti.*“ Pak jsem se zeptal: „*Koho jsi viděla v pavilonu?*“ Odpověď opět: „*Muzikanti.*“ Vysvětloval jsem trpělivě a nakonec to vypadalo, že moje autorita zvítězila. Sestřenice správně odpovídala, zdálo se, že se smířila pro ni s nezvyklým tvarem bližšího určení krmítka.

Přišli jsme do obchodu, prodavač se na nás usmál a pronesl: „*Tak co to bude?*“ Svatička hlasitě, jasně a zřetelně pravila: „*Jedno krmítko pro králíci!*“

Jiří Vacek

NEJEN ČERVENOBÍLÉ SLZY

Poslední lednová sobota. Jasná, mrazivá. Jedenáct hodin dopoledne. Kostel Všech svatých v Bělohradě by potřeboval nafouknout, aby se sem vešel velký počet smutečních hostů.

Začíná poslední rozloučení s **Jardou Rolfem**.

Do smuteční mše jsem si v duchu promítal střípky z bezmála padesátiletého Jardova života. Vidím klučinu, jak s kamarády hraje fotbálek, nohejbal i první tenis na hřišti za bytovkou, kde jeho rodiče bydlí. Na základní škole měl Jarďa určitě výbornou partu, dvacítká spolužáků pietně stojí u jeho rakve. Můj film běží ale dál. Probleskuje mi učební obor s maturitou v Kuřimi, diplom inženýra ekonomie, práce v prodejním oddělení Narexu, vytvoření vlastní firmy RP Tools, oslava jeho kulatín v tetínských Kolečích, i to, jak Jarďa naučil hrát tenis své tři děti - Míšu, Lukáše i Petrušku. Jo, když jsem u toho tenisu, ten Jarďa hodně uměl. Stejně tak i ten stolní. I fotbalový golman v jeho podání nebyl špatný. Sport byla velká Jarďova vášeň.

Po rozloučení jdeme rozjímat o Jarďovi do místní restaurace. Vedle u většího stolu sedí pětice ze slávistické pobočky v Rožďalovicích, ve výčepu jejich kolegové z Prahy. Slávie Praha, sešívání, to byl tým Jarďova srdce. Splnil se mu i velký sen - postup Slávie do Ligy mistrů a oslava titulu na novém stadionu v Edenu. V Bělohradě byl předsedou jejich pobočky a byl i členem pražského výboru Fan clubu. Vzpomínáte na kvalitní mezinárodní turnaje ženských fotbalových jedenáctek tady u nás? To byla taky Jarďova práce.

„*Jarďovi jsem dala na rakev červené a bílé růže, ty barvy k němu patří,*“ hovoří v salonku Na Mostě kamarádka Ilona a dodává: „*a svázala je červenobílým slávistickým kroužkem, který jsem nosila na ruce.*“

„*Když se máma strojila na pohřeb, tak ji říkám, ať si veme k černému oblečení aspoň slávistickou šálu,*“ doplňuje její syn Jenda.

„*Hele, Jendo, kdyby měl Jarďa rozhodnout, jestli máme jít v černém nebo ve slávistickém, tak přesně vím, co by vybral,*“ uzavírá vyprávění Ilona.

Závěrem se obracím na paní grafičku ve dvorské tiskárně: Nesázejte, prosím, tenhle sloupek černým, smutečním potiskem. Červená s bílou by k Jarďovi seděly líp.

Ale slzy v očích v bělohradském kostele byly nejen červenobílé. Měli jsme Jarďu rádi.

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves

„Bělohrad navštívil mamut“

Do Městského kulturního střediska došlo 9 správných odpovědí. Z nich redakční rada vylosovala výherce, kterým se stala Jana Kriegelová, J. Brože 242, 507 91 Stará Paka. Získala předplatné Bělohradských listů na jeden rok. Listy si může vyzvedávat na Městském kulturním středisku v Památníku K. V. Raise.

Správnou odpověď spolu s hezkým dopisem poslala i paní Vladimíra Lelková. Dopis uvádíme v plném znění:

Vážení, odpovídám na soutěžní otázku, uvedenou v 1. čísle BL 2011. Jedná se o „strom“, který vypadá jako mamut. Můžeme ho vidět v parčíku v Zámecké ulici poblíž vlakového nádraží. Jelikož bydlím také v blízkosti tohoto nádraží, chodím kolem stromu každý den již několik let. Když byly děti malé, říkala jsem jim: „Děti, podívejte se, navštívil nás slon.“ Teď to samé říkám vnoučatům, protože tento „slon“ stojí stále na stejném místě. Já jsem si ho představovala jako slona, ale jak jste napsali, vypadá jako mamut. To je úplně jedno. Je to stále zvláštní podivaná na stříbrný smrk. Hlavně aby ještě několik let vydržel na stejném místě. V jeho blízkosti již bylo pokáceno několik stromů, zřejmě napadených kůrovcem, takže s obavami koukám, jestli mu neuschá Jehličí.

Přeji tomuto slonu – mamutovi hodně zdraví.

Vladimíra Lelková

Skautky pod Suľovskými skalami na Slovensku v roce 1948

Stojící zleva: Líba Beránková, Jarča Plecháčová, Zdena Šťastná, Alča Kaudlová, Lenka Fólová, Jarmila Pařízková, Alena Varvařovská, Věra Hendrychová, Jitka Hendrychová, Eva Hrnčířová, Alena Barešová, Eliška Kohoutková, Zlata Brožová.

Prostřední řada: Jana Kaudlová, Vlasta Mülerová, Květa Šafránková, Eva Ulvová, Lída Podlípna, Eva Beková.

Dolní řada: Věra Medlíková, Jiřina Háková, Marie Teimerová, Marcela Chrobáková, Jiřina Urbanová – Jirka, Stanislava Bezstarostová, Dana Urbanová, Jana Zapadlová.

Chlapec: František Chrobák.

Nová soutěž Bělohradských listů

Kde u silnice stojí nejvzdálenější ukazatel směru (směrová tabule IS 3) na Lázně Bělohrad?

Fotografii místa nebo písemnou odpověď se svojí adresou pošlete nebo osobně doručte do konce dubna na Městské kulturní středisko Lázně Bělohrad, Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad. Ze správných odpovědí bude vylosován výherce, který bude odměněn.

CELOROČNÍ UBYTOVÁNÍ V ČERNÉM DOLE

JOSEF KASKA
TELEFON: 776 245 559

Ivana Simonová

- ošetření u všech typů pleti švýcarskou dermokosmetikou
- speciální kůry
- chemický peeling
- galvanická žehlička na pleť
- depilace atd.

Kosmetický salon

Otevřeno
po 10-19
út 10-18
st 13-19
čt 10-19
pá dle objednávek

tel.: 604 231 818
simonova10@seznam.cz
Lázeňská 61
507 81 Lázně Bělohrad

MASÁŽE „PÍTR“

SPORTOVNÍ A REKONDIČNÍ

MASÁŽE

PETR ŠUBR

Lázeňská ul. 339 (ve vile u Sokolovny)
LÁZNĚ BĚLOHRAD
objednávky: tel.: 777 054 044
e-mail: subrpetr@seznam.cz

KLASICKÁ MASÁŽ celková 60 min. 350,- Kč částecná 30 min. 200,- Kč nohy 30 min. 150,- Kč	MASÁŽ LÁVOVÝMI KAMENY celková 75 min. 500,- Kč částecná 45 min. 300,- Kč
---	---

MOBILNÍ MASÁŽE U KLIENTA
přijďte ke mně odložit únavu a stres

OKNA NOVÉ GENERACE

- Spičkové německé profily KBE a TROCAL se středovým těsněním a nuceným větráním
- značkové německé kování ROTO NT
- český výrobce se 17letou tradicí na trhu

I NA SPLÁTKY BEZ NAVÝŠENÍ CENY

Jičín - PFT
U Javůrkovy louky 567
tel.: 493 546 611
www.pft.cz

Lázně Bělohrad
Tomáš Pohl
tel.: 602 695 843
e-mail: pft.hk@worldonline.cz

ZAVEDENÁ FIRMA S VÍCE NEŽ DESETILETOU TRADICÍ HLEDÁ PROGRAMÁTORA(KU)

Požadujeme středoškolské vzdělání, pokročilou znalost HTML, PHP, MySQL, CSS, ŘP sk. B výhodou, znalost AJ, minimálně 5 let praxe, mzda 25 000,- až 35 000,- pracoviště v Jičíně, životopis zašlete mailem na info@cis.cz

www.cis.cz

Myslivecké sdružení Lázně Bělohrad pořádalo dne 26. února 2011 svoji výroční členskou schůzi. Myslivci zhodnotili svoji činnost v roce 2010 a využili slavnostní chvíle k pasování některých členů sdružení na lovce. Účelem tohoto ceremoniálu je oslavit lovecký úspěch, vzdát úctu zvěři a využít příležitost k prezentování tradic české myslivosti. Pasuje se lovec, který ulovil svůj první kus té zvěře, u které se pasování může provádět. Pasování na lovce zvěře „srnčí a černé“ byli mladí myslivci Štěpán Šubr a Zdeněk Imlauf. Na lovce zvěře „černé“ byl pasován i dlouholetý člen MS Lázně Bělohrad pan Josef Bareš, kterému se podařilo ulovit svého prvního divočáka. Mezi pasovanými na lovce zvěře „černé“ byl i host Vladimír Sedláček ze sousedního Mysliveckého sdružení Bělá Sýkornice. (jf, alf)

V pátek 4. března se v Lázeňském resortu Strom života sešli členové rad Královéhradeckého, Libereckého a Pardubického kraje, aby řešili společné záležitosti týkající se všech tří krajů především oblasti zdravotnictví, dopravy, školství a dotací z fondů EU. (šup, las)

Zásahem hasičů skončilo zřejmě vypalování trávy na Nebesách. K výjezdu bělohradského sboru došlo 2. 3. před desátou hodinou dopoledne. (las, pj)

Nové auto pro pečovatelskou službu – Město Lázně Bělohrad v únoru koupilo pro pečovatelskou službu auto, které nahradilo již značně nespolehlivou a hodně opotřebovanou Felicii Picup. Téměř nový Romster Praktic stál 188 000,- Kč. V ceně byla i zimní výbava. Starou Felicii budou, po dobu platnosti technické prohlídky, využívat Technické služby města. (las)

Kde končí recese a začíná vandalizmus?

KOUPÍM

poštovní známky, pohledy, obálky, bankovky, tuzexové bony, losy, akcie, celé sbírky - větší množství - pozůstalost po sběrateli. Platím v hotovosti nejvyšší možné ceny.

INFO:

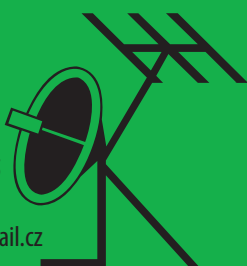
tiskárna@komurka.cz
nebo tel.: 724 22 92 92

SATELITY

PRODEJ • MONTÁŽ • SERVIS

- SKYLINK, CSLINK
- montáže, rekonstrukce společných antén (STA)
- příjem SAT-HD, DVB-T
- telekomunikační zařízení
- slaboproudé rozvody
- měření signálu, rušení
- dodávky „na klíč“

Knap Petr
Klášteří 59
Nová Paka
Tel.: 603 474 395
493 724 267
E-mail: raki@email.cz

KUEMPÍRSTVÍ - POKRYVAČSTVÍ
Z&L Kundrát
Lázně Bělohrad
739 013 878, 731 554 343
www.strechyL.kundrat.net
e-mail: strechy.L.Kundrat@seznam.cz

KAMENICTVÍ
Ueverka
Miletín 250
telefon: 493 693 469, mobil: 603 484 779

Ing. Svatopluk Jansta
SADOVNICTVÍ
člen Společnosti pro zahradní a krajinářskou tvorbu

Nová Paka

e-mail: sadovnictvi@seznam.cz

telefon/fax
493 722 184

mobil
603 769 447

- Zakládání, odplevelování a sečení trávníků
- Výsadby okrasných stromů a keřů
- Soudně znalecké oceňování stavu, hodnoty a perspektivy trvalých porostů
- Kácení vzrostlých stromů v zástavbě

PŘIJÍMÁME OBJEDNÁVKY PRO PŘEDJARNÍ ŘEZ OVOCNÝCH STROMŮ A KEŘŮ

REPORTÁŽE Z BĚLOHRADSKÝCH AKCÍ NAJDETE NA

nasetelevize.cz

Sokol Lány 1969

Stojící zleva: F. Pilař, V. Zahradník, M. Purma,
Z. Vokrouhlecký, Z. Hátle, Z. Kozel, M. Číp.

Dole zleva: L. Brůna, V. Kozel, J. Dědek, J. Ulver,
F. Stárek, F. Čerovský, A. Kozel.

LÁNY NA ŠTVANICI

Pravé křídlo z Lánů, tak zněl titulěk v lednovém čísle letošních Bělohradských listů. Skoro dvoustránková reportáž o Ladislavu Ulrychovi, kterého mnoho příznivců hokeje na Bělohradsku pasuje do role nejlepšího lánského hráče. Reportáž plně nevystihla skoro dvacet roků hokeje v Lánech. Dnes již legendární novinář Čs. sportu Franta Onek Černoch před léty napsal „Vesnice plná profesionálů“. Byl to nádherný hold lánskému zápalu a obětavosti pro hokej.

Šestice bývalých hokejistů Sokola Lány se vrátila o čtyřicet let zpátky:

FRANTIŠEK PILAŘ

71 letý nestor a hlavní tahoun místního hokeje

MIROSLAV ČÍP

bývalý vojenský pilot, jenž vzhledem ke své profesi hrál na křídle

JIŘÍ URBÁNEK A JIŘÍ FEJFAR

oba obránci a oba velcí lánsští patrioti

JIŘÍ DĚDEK

59 letý gólman, stále v aktivní hokejové službě

FRANTIŠEK ČEŘOVSKÝ

u něho v kavárně Neptun se povídalo.

Já jsem na svůj diktafon zachytával útržky z jejich vyprávění, vlastně jsem se snažil do své obrovské lapačky skrýt černé puky, které exhozejisti vystřelovali do prostoru kavárny...

RYBNÍK ZEULÁK

Jirka Fejfar:

V Lánech u starý mlíkárný jsme nechali boty, navlíkli si brusle a po Heřmance jeli kilák k Zezuláku a tam hráli hokej. Když nebyla Heřmanka zamrzlá, jezdili jsme na kolech, už v bruslích, šlapku hezky mezi bruslí. Někdy i po svých, pěkně po silnici. Zezulák, rybníček v Hořeních Lánech, vlastně odchoval veškeré Láňáky. Problém nastal, když starej Zezulka pustil vodní turbínu, tak si on dělal elektřinu, klesla voda v rybníčku a najednou se začal lámat led. Vytvořila se i tůňka, do ní nám lítaly puky, a když se někdo zmáchal, tak se u Zezulků sušil a pil horký čaj. Někdy jsme na bruslích vyráželi po Heřmance až do Valdova. Přeskakovali zamrzlý šutry a ulámaný klacky. Mimo Zezulák jsme občas hráli hokej i na Rokličce, rybníku pod Hřidelcem.

Všude se mohly nadhazovat puky jenom ke kolenu. Jako chrániče nám sloužily papundekly z obalů rádií. Jednou přišel s námi hrát i Joska Bekrů, už starší borec, a ten si navlíkl na holeně plechový okapový žlábký, fantasie.

CVIČÁK, KOZLOVÉ A FRANTA PILAŘ

Jirka Urbánek:

Koncem šedesátých let se začalo budovat kluziště na Cvičáku, v Brížkách. V prostoru bývalého lomu a skály byly podmínky hodně tvrdý. Vlastní lánský hokej odstartoval někdy v '68.

Základy hokeje položili bratrance Vašek a Tonda Kozlovi, oni pomalu končili s hraním u vás v Bělohradě. A tak Tonda přišel s nápadem

František
Pilař

Miroslav
Číp

Jiří
Urbánek

Jiří
Fejfar

Jiří
Dědek

František
Čerovský

zkusit hrát v Lánech. Předsedu dělal Vašek, hlavním tahounem byl však Franta Pilař. Co on času věnoval místnímu hokeji, nejde vůbec vyčísřit. Často si vzpomenu na to, co nám všechno Franta dal: zápal, zážitky, bezva partu, absolutní makání pro oddíl, řemeslně i organizačně. Dnešní mladým bych přál takového šéfa a trenéra, jakým pro nás byl Franta Pilař.

Franta zrovna moc gólů nedával, většinou přihrával Ladikovi Ulrychovi. Frantovým střelám jsme říkali brdlavky. Jo brdlavky, ale pro mě byl Franta jasná lánská jednička.

ULRYCHŮV PŘESTUP A VITVARŮV POHÁR

Všichni unisono:

Ladík Ulrychův hrál v Bělohradě vyšší třídu než my v Lánech a tak jeho táta nechtěl o přestupu ani slyšet. Nakonec se ale provedla výměna, čejndž. Ladík šel do Lánů a do Bělohradu zase přestoupil ranař a střelec Zdeněk Hátle, ten za ty tři roky odvedl pro Lány hodně. A starej Pepa Vitvar na počest Ládikovyho návratu mu udělal metrovej dřevěnej pohár. U Pepy Vitvara byla naše základna, tady byly naše kořeny, tady se rozebíraly zápasy, tady i rozmrzávaly hadice po kroupení ledu, tady si každěj hráč 'vyžil svůj rozum' a hlavně tu bylo hezky teploučko.

DOPRAVA

Opět Urbánek, Fejfar, Dědek i Číp:

Nejdřív jsme jezdili espetkou. Na korbě pod plachtou. Šofér i hráč Vašek Zahradník vzal s sebou na mistrák do Miletína víno, Pražskej výběr. Bylo jednadvacet pod nulou, mrzlo jen praštělo. Po utkání, že prej si lokne vinka. Kdepak! Víno z flašky vůbec neteklo. Z mrazu na korbě zrosolovatělo.

Taky jsme jezdili autem jézedácký údržby. Někdo seděl na řetězu, jinej na části převodovky. Pozdějc hasičskou osmsetpětkou a Garantem, než se mu propadla dřevěná podlaha. Nakonec i értéóčkem.

PŘIJELY MARTINICE A FIAT V CHODBĚ

Jirka Urbánek:

Když k nám měly přijet do Lánů Martinice, tak jsem si vzal sánky a jel jim na Horní Ves naproti, dva kiláky. Napadlo třicet čísel sněhu a mně jich bylo líto, zvlášť brankáře, jak potáhne těžkou výstroj. Martiničáci už v půli cesty toho měli plný kecky. Mač jsme začali s půlhodinovým zpožděním. Martinice vyhráli, a tak kluci říkali: „Hele, vykašli se už na ně, ať si táhnou výzbroj sami, když nás porazili!“

Ještě k dopravě. Franta Pilař měl červenýho fiátka, šestistovku. V Hřídenci jsme mu ji z recese schovali a přenesli do široký chodby hospody. Franta koukal jako ten černý, gumový puk...

CHVÁLIL HO I VANĚK

Jirka Dědek:

Když mi bylo sedmnáct, začala slavná éra lánského hokeje. Skvělá parta a kluziště, kde poměrně dlouho vydržel led. Mými parťáky v brance byli: Joska Kraus, Pepa Pour, Jarda Zaplatílek. Hodně jsem si cenil pochvaly od Pardubičáka Vaňka. Fanouškům kralovala Iva Roma-

niuková, obětavost sama. Na Cvičák, do Břízek chodily tři stovky diváků. Z Valdova, Hřídence a Bělohradákům vévodil velkej náš příznivec Mírek Plecháč. Jinak největší derby bylo vždycky s Pakou.

GLAZURA A SESTŘELENÝ PŮLLITR

Jirka Urbánek:

S Pepou Krausem, alias Zetorem, jsme jeli do Paky do školy. U polikliniky nás Franta Pilař vrátil zpátky do Lánů. Ve škole nám zařídil omluvenku a my s Pepou celý den stříkali na kluzišti led. Bylo dva dny po silný oblevě a u nás v Lánech jsme měl super led. Glazuru...

A ještě mám takovou blbůstku: Jednou jsme v chatě, v naší kabině, slavili. Já jsem si šel zajezdit, zatrénovat. Tři metry nad ledem stál Vašek Kozlů. Půllitr má v ruce a křičí na mě: „Tak trénuješ? Trénuješ?“ Já si říkám, zkusím golfák a trochu tě vystraším, Václave! Natáhnul jsem a vystřelil! Puk se zvednul a trefil milýho Vaška přesně do půllitru! Krev, sklo, rozlitý pivo. Ale našťestí nic velkého.

LÁNY NA ŠTVANICI

Jirka Fejfar:

Když začátkem osmdesátých let přišli do Lánů hrát Hoříčáci, tak nám sjednal Jirka Průša mač v Praze na Štvanici, v bývalý Mecce československého hokeje. Naším soupeřem byl pražský Metrostav. Fakt pravda, i po letech: Metrostav - Sokol Lány na Štvanici.

VNUCI PETR A RADEK

Franta Pilař:

Byla to nádherná doba, rád na ni vzpomínám. Teď mám radost z toho, že moji dva vnuci -14 letý Radek a o tři roky starší Petr - hrají za mladší a starší dorost v Hradci Králové extraligu. To už je docela jiný hokej než byl za nás.

Pravda, dnešní hokej je rychlejší, dynamičtější, tvrdší, náročnějši herně i finančně. Dávno je pryč doba malých vesnických i městských klubů, přírodních kluzišť a obrovského hrozu diváků, kteří podupávali za mantinely na vyhrnutém sněhu.

Ale fajn je alespoň ve vzpomínkách se ponořit zpátky.

Opět vhodit bully mezi centry první lajny a spustit časomíru.

Vrátit čas, kdy se v Lánech hrál báječný hokej.

Eduard Čeliš,

*foto: archiv Sokola Lány
a Jaroslav Voves*

Radek Pilař ▶

Petr Pilař, stojící - šestý zleva.

Školní ples ve Stromě života

V sobotu 12. 2. 2011 za účasti OS při ZŠ K. V. Raise pořádala naše základní škola již 11. ročník školního plesu. Tentokrát v krásném prostředí Stromu života. Po 19. hodině se rozezněly skladby hudební skupiny Levou rukou a hotel se začal plnit hosty všech věkových kategorií. Žáci 9. tříd přišli na tradiční „plackování“ se svými nejbližšími a chvílemi praskal hotel ve švech. Již týden dopředu bylo letos vyprodáno! Na začátku proběhlo již tradiční předtančení našich mažoretek a roztleškávaček, letos navíc předvedla své umění moderního tance taneční skupina DESTINY z Jičína. Celý večer bylo o vše postaráno, dobré jídlo, pití i výběr skladeb byl úžasný. Všichni si i v mnohdy malém prostoru krásně zatancovali a odcházeli domů opět spokojeni v ranních hodinách. *(hf, vl)*

Dětské odpoledne s kouzelníkem

V neděli 20. 2. 2011 od 14 hodin pořádalo OS při ZŠ K. V. Raise v hale SOU Dětský den s kouzelníkem, kterého se zúčastnilo zhruba 110 dětí v doprovodu svých rodičů. Kouzelnické duo Radek a Simona, které již řadu let působí v České republice i zahraničí, mělo připraveno pro všechny diváky moře kousků se soutěžemi. Jsou vítězi i mnoha mezinárodních soutěží. Dětem se chvílemi tajil dech. V průběhu programu kouzelníka OS připravilo pro všechny zúčastněné občerstvení. Děti byly nadšené, že nechtěly kouzelníka vůbec pustit domů.

Kouzelnické duo nebylo u nás naposledy, můžeme se těšit na další kousky v květnu na sportovním odpoledni se štafetou na hřišti u ZŠ nebo v Anenských slatiných lázních při výrobě ozdob na velikonoce. *(hf, las)*

Bělohradský ženský sbor

pod vedením sbormistra Zdeňka Prchala vystoupil na svém koncertě dne 28. 1. 2011 ve zcela zaplněném sále ASL. Se sborem vystoupil ing. Tomáš Jirásko, na klavír doprovázela prof. M. Kovaříková. *(hf, vl)*

Minikurz keramiky pro rodiče a děti

28. 1. 2011 začal v keramické dílně ZŠ K. V. Raise pod vedením Růženy Bičíšřové minikurz keramiky pro rodiče a děti na téma Světlo. Jelikož jsem účastnicí se svojí dcerou Janou, mohu napsat pár řádek z vlastních pocitů a nic jiného, než samé dobré a kladné věci.

Sešla se nás skupina lidí a dětí, ve které vládne pohoda a umíme si opravdu keramikou „třihodinovku“ užít. Po každé všichni zapomeneme na všední starosti a vypadneme z reality. A o to právě šlo. Růženka má s námi pevné nervy a učí nás používat hlinu a barvy, tak jak nejlépe umí a jak bychom obojí měli správně používat. Mnohokrát se cítím jako v dětských letech a poznávám nepoznané. Ještě nás čeká poslední lekce 11. 3. 2011, na kterou se moc těšíme, a 8. 4. 2011 ukončení s pohoštěním a předáním našich výtvorů a výrobků. Těšíme se na další akce.

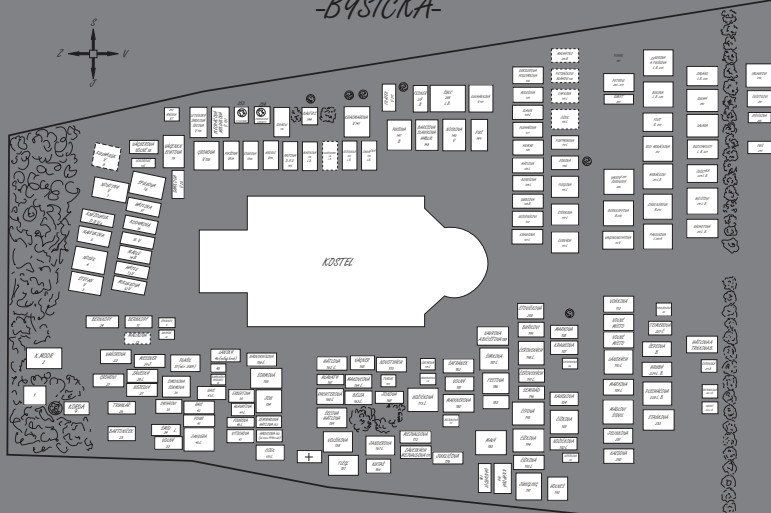
Jana Dvořáková, předsedkyně OS

Městské kulturní středisko Lázně Bělohrad připravilo pro děti na jarní prázdniny bohatý program. Své si v něm mohly najít děti od těch nejmenších až po patnáctileté. Akce začala v pondělí 28. 2. kdy se představilo Malé divadélko Praha s hrou o Slepice a kohoutkovi. V úterý si pět družstev zahrálo v hale SOU florbal a odpoledne děti vyráběly keramiku pod vedením paní Růženy Bičíšřové. Ve středu a ve čtvrtek se promítalo kino. Páteční dopoledne vyplnilo Naivní divadlo Liberec dvěma pohádkami, Jak chodil Kuba za Markytou a Tři prádleny. Celá akce měla dobrou návštěvnost a Městské kulturní středisko ji má v plánu i na příští rok. *(las)*

SCHEMATICKÝ PLÁN HRBITOVA

-BYŠIČKA-

Město Lázně Bělohrad připravuje na hrbitovu v Lázních Bělohradě a na Byšička informační tabule s rozmístěním hrobů a hrobových míst. Na ní by, mimo čísel hrobů, měla být vyznačena i jména občanů, kteří byli významnými osobnostmi, nebo pro město a zdejší region něco výrazného vykonali. Zatím je vytypováno více jak 60 jmen. Vážení čtenáři, neradi bychom na někoho zapomněli, a proto se na vás obracíme. Pokud si myslíte, že víte o někom, kdo by měl být na těchto tabulích jmenován, obraťte se se svým návrhem do konce dubna 2011 na Městské kulturní středisko v Lázních Bělohradě a pomozte nám řadu jmen významných spoluobčanů doplnit.

Děkujeme za případnou spolupráci
Redakce Bělohradských listů,
e-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Šibřinky

12. března

